

**CIHM
Microfiche
Series
(Monographs)**

**ICMH
Collection de
microfiches
(monographies)**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1997

Technical and Bibliographic Notes / Notes techniques et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming are checked below.

- Coloured covers / Couverture de couleur
- Covers damaged / Couverture endommagée
- Covers restored and/or laminated / Couverture restaurée et/ou pelliculée
- Cover title missing / Le titre de couverture manque
- Coloured maps / Cartes géographiques en couleur
- Coloured ink (i.e. other than blue or black) / Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)
- Coloured plates and/or illustrations / Planches et/ou illustrations en couleur
- Bound with other material / Relié avec d'autres documents
- Only edition available / Seule édition disponible
- Tight binding may cause shadows or distortion along interior margin / La reliure serrée peut causer de l'ombre ou de la distorsion le long de la marge intérieure.
- Blank leaves added during restorations may appear within the text. Whenever possible, these have been omitted from filming / Il se peut que certaines pages blanches ajoutées lors d'une restauration apparaissent dans le texte, mais, lorsque cela était possible, ces pages n'ont pas été filmées.
- Additional comments / Commentaires supplémentaires: Text in Ukrainian.

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modification dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

- Coloured pages / Pages de couleur
- Pages damaged / Pages endommagées
- Pages restored and/or laminated / Pages restaurées et/ou pelliculées
- Pages discoloured, stained or foxed / Pages décolorées, tachetées ou piquées
- Pages detached / Pages détachées
- Showthrough / Transparence
- Quality of print varies / Qualité inégale de l'impression
- Includes supplementary material / Comprend du matériel supplémentaire
- Pages wholly or partially obscured by errata slips, tissues, etc., have been refilmed to ensure the best possible image / Les pages totalement ou partiellement obscurcies par un feuillet d'errata, une pelure, etc., ont été filmées à nouveau de façon à obtenir la meilleure image possible.
- Opposing pages with varying colouration or discolourations are filmed twice to ensure the best possible image / Les pages s'opposant ayant des colorations variables ou des décolorations sont filmées deux fois afin d'obtenir la meilleure image possible.

This item is filmed at the reduction ratio checked below /
Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

	10x		14x		18x		22x		26x		30x	
	12x		16x		20x		24x		28x		32x	

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

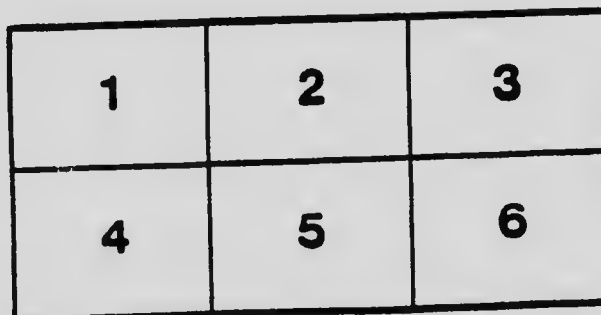
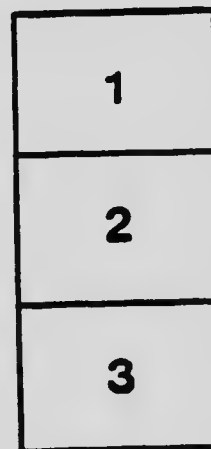
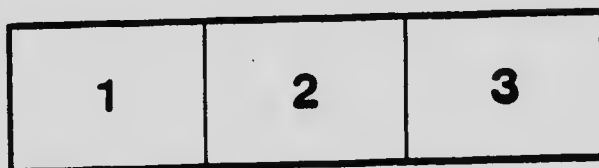
National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shell contains the symbol \rightarrow (meaning "CONTINUED"), or the symbol ∇ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

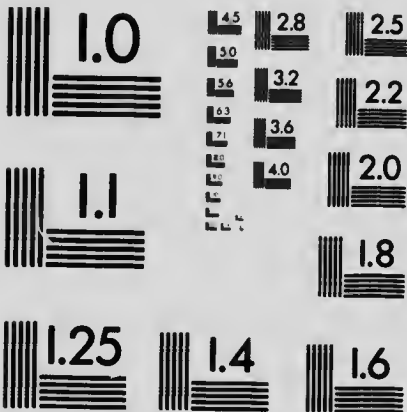
Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaît sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole \rightarrow signifie "A SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISC TEST CHART No. 2)

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

816

Веселий Оповідач.

З ДОДАТКАМИ.

Упорядкував Б. Грінченко.

PG 3944
V47
1910
с.3

НАКЛАДОМ РУСЬКОЇ КНИГАРНІ
850 Main Street, Winnipeg, Man.

Веселий Оповідач.

З ДОДАТКАМИ.

Упорядкував Б. Грінченко.

НАКЛАДОМ РУСЬКОЇ КНИГАРНІ

850 Main Street, Winnipeg, Man.

PG3944

V47

1910

c.3

1. РОЗУМНІ.

Був у батька та син Грицько. От, Грицько пішов на улицю, а злодій заліз у комору. Батько чує, що там щось стука. та й питаєть ся:

- Се ти, Грицьку?
- Та вже-ж не хто!
- Береш кожух?
- Та вже-ж не що!
- Візьми й сїрак!
- Та вже-ж не як!
- А може й куціну?
- Та вже-ж не покину!

Огляділи ся вранці батько з сином, аж зоста ли ся вони так, що нічим і пальця обгорнути. (Валк. п.).

2. НАУКА.

Хотів москаль по нашому навчити ся.

От наш братчик і почав його вчити:

— Слухай: як ішов я у Полтаву, то найшов халяву, та пішов на вечорниці та вдарив об лаву — ось вам, дівчата, на славу! Ну, кажи тепер ти, москалю!

— Как шол я, малий у Платаву, да на шол галянішину, на шол на пасіделкі, да уда ріл аб екамейкю: вот вам дівкі, на діваваньбе та! (Харьк. п.).

3. ГАРНА ДІВКА.

- Ти, дівко не вмєєш і не шити.
- Дарма!
- Ти не вмєєш і не шити.
- Та дарма!
- Ти не вмєєш і хати не вмєєш.
- Та дарма!
- Ти не вмєєш і шити.
- Та дарма-ж, кажу!

- Ти не вмійш і танцювати...
— Брешеш!

4. ПАРУБОК-ШВЕЦЬ.

Парубок швець учивсь у місті (у городі).
Одного разу він прийшов до дому у гостину
був на селі на обіді. Сидить він, пишаєть ся
— мов ми, просвіщені. Люде бачуть таке, то
й не дивлять ся на його. То він той до їх:
— Не вважайте, люде добрі, до я швець
говорить зо мною, як з простим.

5. ВСЕ Я ТА Я.

Покликав хазяїн за могорич до себе мо-
лотити. Спершу сіли вишили.

— А хто — питаєть ся він, — по чарці?

— Та хоч і я! — озиваєть ся один.

Вишив, покректав, утер ся.

— А хто по другій?

— Та хоч і по другій я!

— А хто по третій?

— Та чи по третій, то й по третій, — знов

таки той каже.

— А хто-ж, будьте ласка і, завтра лєтїк?

— Та що-ж це ви? — каже то йтї до
других. — Усе я та я, а вони й мовчать. Я за
себе сказав, а тепер уже на мене дуже важко
буде.

6. ШВАЧКА.

— Шисш, дівонько?

— Шню.

А пороти скоро будеш?

— Та ось тільки ниточку дошню.
(Харьк. н.).

7. ЧИМ ЇСТИ.

— Що це ти бабо, ополошиком їси?!

— Та десь, пане, діти кірець запесли.

8. ЦИГАН.

Чоловік заколов кабана, порасть ся вже біля його в хаті, коли входить циган:

— Сала, пане-господарю... чи то пак, до бридень!

Добридень! Сідайте у нас!

— Ах, то-то їстимемо, пане господарю!

— Їсти-мемо та не всі.

А циган:

— Миба вас дома не буде?

9. СВЯТО.

— А чому ви, хлопці, не орете?

— Та, дядьку, свято...

— Яке свято?

— Чересло й леміш ізнято.

10. РОЗУМНА БАБА.

Іде баба на базар. Іде чоловік:

— Сідай, бабо, підвезу тебе!

— Та ніколи, шинючку, шидіти, — треба йти!

Якось він просив її, сіла вона на віз, — ото й приїхала вона в город. Злазить баба з во за та й каже: — Оче диво: і шиділа виною дорогу, і на баазрі стала.

11. ЗЛОДІЙ.

В одному селі та оброть украдено. Шукали-шукали, — ніяк не могли знайти злодія. І не велика й штука та оброть, та за серце бере, що не знайдець. Ось отаман і велити зібрати ся всій громаді. Зійшли ся.

— А що-ж ви всі тут? отаман питаєть ся.

— Усі.

— А той тут, що обротьку вкрав?

А злодій не вдержавсь та:

— Тут! — каже.
Зараз його і вхопили!

12. ЗЛОДІЙ ТА САЛО.

Злодій заліз в почи до чоловіка Сави красти сало, увірвав ся з салом з бантини та й гепнувсь серед сїней. Сава почув та питаєсь ся:

— А хто там?

А злодій не дурний був та:

— Саво, — каже, — Саво! Прислав тобі чорт сало!

А Сава:

— Геть з ним! Я з чортами не братаюсь, то й сала їх не хочу.

— Ну, — каже, — коли не хочеш, так двері відчини та підсоби винести сало.

Так той, сердега, ще й підсобив.

13. НЕМА ЧОГО ЖУРИТИ СЯ.

Одного разу ксьондз (піп католицький) казав казанє (проповідь).

— Не вишвайте ся, — каже, — люде, бо за це птити-мете смолу на тому світі.

Тільки з костьолу (з католицької церкви), а один дядько у крамницю та:

— А виште мені кавратку смоли!

Дали йому. Вишив одну — погано, але-ж не дуже; вишив другу, розсмакував та й каже:

— Що гірка, то гірка; що погана, то погана, а все-ж нема чого журити ся: як втягпеть ся чоловік, то й те буде птити.

14. ЖИД ВОЯКА.

— А куди ти, Мошку, йдеш?

— А на війну іду.

— Та чого-ж так пізно?

— Та ніщого, сце двох, трох зарубаю.

— А як тебе хто зарубає?

— А кому з я сцо винен? За сцо мене рубати?

15. СКІЛЬКИ ВЕРСТОВ ДО НЕБА.

Їдуть два добродії з ярмарку. І як п'ять верстов проїхали, так і одпочити треба, бо як п'ять верстов, то й коршма стоїть. От їдуть і збалакали ся:

— А що, — каже, — як би його злічити, скільки то верстов до неба?

— А Бог його святий знає, скільки. Думка така, що верстов із п'ять буде.

— Тю на тебе, куме! Та як би туди п'ять верстов було, то там би коршма стояла.

16. ПИРІГ.

Випив подорожний чарку, виняв пиріг і їсть. Коли це заходить у коршму лях з польованя — голодний і холодний. Випив чарку, по хожає та все на пиріг дивить ся, а далі й каже:

— От у мене жіноча натура: як тільки вип'ю, так і схочу пирога.

А подорожний:

— А в мене така натура; що ніяк не хочеть ся з ляхом ділити ся.

Коли це москаль у коршму — випив чарку, підійшов до подорожнього, та за пиріг:

— А дай-ка, братец, піражка-та!

Уломив більшу половину та й пішов собі.

17. ЖИДІВСЬКІ НАЙМИ.

Жид наймив наймичку:

— Ти з мене, — каже, — галоцко, не богато бери, бо в мене небагацько діла.

— А яке-ж у вас діло?

— От бац: устань ранком, підмети хату — та й сядь; винеси сміття — та й сядь; подій корів — та й сядь; наноси води — та й

сядь; зварю обідати — та й сядь; знову поцпри
ібрай у хаті — та й сядь; спряди поцинкі
двоє — та й сядь...

І все сядь та й сядь — і ліку тим сіда
ням нема. — А як узе все зробис, що я казав
— тоді обідати. Страва тобі хороса буде: ци
зварис картоплі — юска твоя, раки — юска
твоя, яйця — юска твоя... А що з, хліба мало,
як три страви на обід? Де з білсе готують най-
мита?

18. ЛИТВИН.

Литвин бив ся з кимсь та потім і розказу-
вав:

— Він мене обухом, а я його лашцьом,
лашцьом!... Так що-ж би ви думали? мене по-
везли, як нана, а він побіг, як собака!

19. СПІВАЧКА.

— Та й погано-ж ти співаєш, дівко!

— Еге, погано! Хоч погано, та довго!
(Харьк.).

20 НАПУВАННЯ.

— Напував ти коня?

— Напував.

— А чом-же в його морда суха?

— А води не достав.

21 ВОЛИ ВИННІ.

Післала жінка чоловіка сметану продава
ти. А він ласий був, роз'язав сметану та й хо-
тів їсти. Воли смикнули, а сметана й розли-
лась. То він тоді:

— От ти й думай через бісових волів: те
пер ні до торгу, ні до жінки! (Кролев. п.).

22. ЇДЦІ.

— Ой, жінко, нездужаю! Як би ти ме-
ні зварила вареників... Та не звари сороз бо

не з'їм, а звари трицять девять та великих...
може-б я з'їв, та чи не одужав би.

— Ох старий! Як я молодою бувала, то сорок вареників з'їдала, а тепер хамелю-хамелю — насилу п'ятдесят умелю!

23. ГЛУХИЙ.

- Здоров, Тарасе!
- Хлів плету.
- Боже помози!
- На свині.
- Але-ж ти дурень!
- Спасибі!

24. ДОБРИЙ БУДЕ.

— Оце некла, — бодай катівських рук не втекла!

- Та щить, дурний, то-ж твоя жінка!
- Ні, нічого! Як захолюне, то добрий буде.

25. ЧУЖЕ ЛИХО НЕ БОЛИТЬ.

- Їж, кумасю, хліб, хоч позичений!
- Та дарма, кумочку, мені його не віддавати!

26. КОВАЛЬ.

Був собі коваль такий мудрий, що взяв ся леміші чоловікови скувати та богато заліза зонсував, перепалив бо не вмів робити. Тоді й каже чоловікови:

- Ні, чоловіче, скую тобі сокиру.
- Та чи сокиру, то й сокиру.
- Кує, кує коваль, — не йде діло.
- Ні каже, — не сокиру, а серп.
- Кував, кував серп, а далі каже:
- Хай уже швайку!
- Покував ще.
- Краще я вже тобі шпик зроблю.

Та роспик шматочок того зелізця, що в
лемінів зістав ся, та в воду, а воно — ні

— От тобі, каже, й шник!

27. НЕВІСТКА.

— Хто винен?

— Та, звісно, невістка.

— Та її-ж і в хаті нема!

— Так плахта її висить. (Сумськ. п.)

28. ЦИГАНІВ БАТЬКО.

— Цигане, твого батька піймали.

— Де?

— У коморі!

— Е, у коморі! У коморі хоч і того, то пій-
мають. Ви його у стел пустіть, та не піймайте.
(Павлогр. п.)

29. СЛІПЕЦЬ.

— Сліпець, на млинець!

— Не хочу!

— На два!

— Не бачу,

— На три!

— В торбу при!

30. ДО ЧОГО ОХОЧИЙ.

— Як тебе звуть?

— Михайло!

— А робити хоч?

— Нехай-но!

— А борщу?

— Не хочу!

— А пирога?

— Хоч-би й два!

31. ШВИДКА РОБОТА.

Ходив рак сім років по воду, та прийшов
до дому, став поріг керелазити. — розлив, та
й каже:

— Отгаке горе з швидкою роботою!

32. РОСКАЗАЛА.

— Бабо, де у вас отаман живе?

— Їдьте, серденько, навпростець, а там живе Андрій Швець, а там — круто соб — Кулена Вакуїєнкова: її чоловіка торік узяли в москалі; — а там проваллячко, а за проваллячком — гульк: по городу ходить енеа кобила, а на призьбі лежить руда собака. Ото, серденько, й отаман живе.

33. ЦИГАН ТА ХЛІБОРОБ.

Циган хліборобови розказував, скільки йому бідолашні ому роботи:

— Мені, — каже, — дутн!... — кувати!.. ухналі робити!... на базар носити, хліб купувати, діти годувати!... А тобі що? — Орц, мелш, їж!...

34. СВІЖА КОПІЙКА.

— Чи був на базарі?

— Був.

— Що-ж ти кунив?

— Козу.

— Що дав?

— Сім кіп!

— Де-ж вона?

— Та продав.

— А за скільки?

— За пять кіп.

— Да що-ж так багато втратив ся?

— Нічого, що багато — аби свіжа копійка.

ка.

35. НАЙМИТ ЛІНИВИЙ.

— Чого ти, наймитку, так рано встаєш?

— Та я то обуваннячком, то вдяганнячком та й надолужу.

36. НЕ ГУСАК, А ГУСКА.

Ночував перехідний салдат у баби, а йшов, то гуску вкрав.

Наздоганяє його баба:

— Службо, подожди!

— А что, бабучка, мнї скажеш?

— Та гуску мою віддай!

— Ах, ти. Бог мой! Ето гуска развес? Кой я дурак. Бозьмі, бабка. — сї-сї думаю, что сто гусак.

37 ЖИДІВСЬКЕ МІРКУВАННЯ.

— Мошку покрив-би ти хату — затікає.

— Герети, крити хату! Та як її крити, коли тепер дощ іде?

— Та хто-ж каже, що тепер? Ти тоді покрив, як дощу не буде.

— Герети, крити хату, як дощу не буде! Та в мене тоді й так буде сухо.

38. А ЩО ТЕПЕР БУДЕ?

Питаєть ся наї у заїда:

— Був ти у Варшаві?

— Ні, не був.

— Дурень-же ти, що не був. А в Парижу був?

— Ні, напе, не був.

— Дурень-же ти, що не був. А в Римі?

— І там, напе, не був!

— Дурень-же ти, що не був.

— Я й сам, напе, знаю, що дурень... Але я і вас запитаю: чи був наї там, де я своєю козю пануваю?

— Ні, не був...

— Ну, герехт! А що-ж тепер буде?

39. САЛДАТ ТА БАБА.

Сидить салдат, паснає порох. А стара

баба зроду того дива не бачила та й питаєть ся:

— А що то, — каже, — службо?

— А ето ікра салдатекая, — бреше салдат — с ёнтово у нас, бабка, виходять салдати.

Тільки салдат з хати, а баба:

— Стривай-же, бісів сишу! Не дам я вашій ікрі випложувати ся!

Та як ухонить той порох, та в ніч його! Як бухне він — так печі мов не було.

От тоді баба:

— Чи не диво-ж з салдатами? В ікрі ще салдатня, а дивись, що виробляє!

40. ЦИГАНОВЕ НАЙМАННЯ.

Наймає циган свого сина у найми:

— Та він, — каже, — добра дитина, та тільки одно з ним лихо — шоді їсти не хоче. То вже прошу вас: як що зпоровить часом та їсти не схоче — не жалуйте, прошу вас, пагая на його. А робити — вже чорт з ним! — не слуйте, наноче!

41. УСЕ ГАРАЗД.

Вертаєть ся най з заграниці. і стрічас його гумешний па дорозі.

— А що, Іване? Усе гаразд дома?

— Та все гаразд, пане. Одно тільки...

— А що-ж там таке?

— Та ніж, пане, ваш складаний поломав ся.

— Ну, поломав ся, так поломав ся — що там балакати! Мабуть хлопці грали ся та й ломали.

— Та тільки не грали ся, а гнідого білували.

— А з чого-ж то гнідий згинув?

- Та погнали у місто по ліки та й підвали.
- По ліки? А хто-ж хорий був?
- Та наїї нездужали...
- Панї? Що-ж вона і довго нездужала?
- Та ні, пане, — усього один-день, другого дня від пожежі і Богу душу віддали.
- Як від пожежі?
- Та так, пане — як заняв ся хлїв, та все в пана вигоріло — нічого не зістало ся.

42. ЗАГАДКИ.

- Гуляють люди у шинку та й причепили ся до жида:
- Загадуй, жиде загадок!
- Ну, то й загадок! — жид каже, — А що-ж буде, як ніхто не вгадає?
- Та не жури ся про те! Хто не вгадає, той заплатить карбованця.
- Ну, герсти! А що-ж воно таке, що в день чорніє, а в ночі біліє, а ранком синіє?
- Думали-думали — ні, не втнуть: довелося дати по карбованцю.
- Ну, скажи-ж Мошку, що воно таке?
- питають ся жиди люде.
- А жид:
- Герсти, що то таке? А я почім знаю!
- Е, так вертай гроші!
- А нащо-ж так? І я не вгадав — і я сам собі віддаю карбованця.

43. САХАР.

- Та й солодкий-же той сахар!
- А ти хиба їв?
- Та мені розказував цимбалний, а йому казав басистий, що як вони грали у жидів весілля, то жиди їли, — і такий, каже, солодкий, що аж страх!

44. ДУРЕНЬ ДУМКОЮ БАГАТІЄ.

Лежить циган по обіді та й міркує:

— Ех, — каже, — як на оцій кобилі одурю та візьму бариш, росторгую ся, то куплю хату та хазяйство заведу.

А діти: — І корову купимо!

А циган: — А вже-ж купимо приведе нам корова телятко, а те телятко...

— А я сяду верхи, — син каже, — та й їздити-му на теляткові.

Циган як схопить ся, як почне його чухрати нагасм.

— А не сїдай! А не сїдай!... бо спинку зломнш!

45. АБИ ШВИДЧЕ.

Зібрались їхать у ярмарок чоловік та жінка та й сїли обідати. Жінка й каже:

— Іж ти, чоловіче, юшку, а я курятину — аби швидче.

— Добре!

Пообїдали.

— Ну, сїдай-же ти, жінко, на воза, а я верхи. — аби швидче!

Сїли. Чоловік внемкнув дугу та й гайда, а жінка зістала ся:

— Отсе-ж тобі, жінко, — аби швидче!

46. МОСКАЛЬ - КОСАР.

Ішов москаль на косовицю. Іде і собачку з собою веде.

— Москалю, куди йдеш?

— Касіть! — веселенько каже.

— А собачку-ж пащо береш?

— Вот! Што сам не їс'єм, то собачка їс'єсть.

Вертаєть ся косар — ледви ноги волоче. Не гаразд, мабуть, коєнло ся.

— Москалю, косив?

— Касіа, чорт мене насіл! — і гол
не одведе.

— А собачка-ж де?

— Іс'єл! (Харьк. п.).

47. ВАРЕНИКИ.

Вернув ся салдат на квартиру з муштри
зно і просить їсти.

— Оттам, — каже господня, — у не
в макітрі, — витягни сам.

— Дая, может, перекіну?

— Бери, бери — воно не розіллеть ся.

Витяг салдат вареники.

— Да как же сво єсть?

— Та бери в руки та їж!

— А как же оно прозиваєть ся?

— Ат, — каже, — жери мовчки собі!

Поноїв салдат, аж пальчики облизав, та
тоді:

— Хараші, бабка, твої жеримовчки, —
жаль только что маловато.

48. ЗЕЛЕНИЙ ДУБ.

Сів батько з двома синами обідати у лі-
сі.

Узяли ся горячого борщу. Покуштував
однн син — пече.

— Та й дуб-же! — каже.

І другий син покоштував:

— Та ще й зелененький, — каже.

А батько заслухавсь, про що вони бала-
кають, та як сьорбне тоді повним ротом того
борщу, як підскачить:

А щоб-же ви, синки, на тому дубові по-
висли!

49. БАБИНІ ГОРОБЦ

— А скільки ви, бабо, піймал... оробців?

— Отсе, сичку, тільки отсього піймаю, та ще девять зістанеть ся, — то й буде аж десять.

50. ЛІЧІННЯ.

Їдуть з ярмарку.

— Тиру! Стій! Давай, жінко, гроші лічити! Кажи, куди поділа?

— Та що, се тобі, чоловіче, таь здало ся, щоб усе гроші лічити! Ну от: копу за сіллю копу на сіль, та за копу соли кушла, та кумом проишли — от і гроші всі!

— Так! А гей, воли!

51. НОЧЛІЖАНЕ.

Покрали коней, а почліжане бачили їх на допит.

— Ви винні! — кажуть.

— А вони:

— Не знаємо ми нічого! Правда, що ми ходили дещо і гомоніли про що, тільки, коли ми хоч що, або що, то нехай нам чорт знає що — от що, а не то-що! А ви кажете щоб ми там -що-що, або або-що!

52. ТЕСТЕВІ ДАРИ.

Як оженв ся, то дав мені тесть у придав торбу з сьома перегородками: на хліб і на ви-хліб, на пшоно й на випшоно, на сіль і на ви-сіль...

Та дав іще кобилу таку, що як положити на віз сім мішків порожних, то з гори ще й біжить!

53. МАЛО ІСТЬ.

— Ти, бісового сина дочко, по десять разів на день їси! І хиба тобі не настарчиш!

— Де-ж там по десять разів! Усього по тричі!

— А злічи, сяка-така!

— Снідала-обідала, — раз їла; полудувала-підвечіркувала — два їла; вечеряла-підвечіркувала — три їла. От і все!

54. УГАДЬКИ.

У мене, — каже циган, — три снини, та всі три угадьки: як скаже один, що буде дощ, другий, що хмарно, третій, що сонячно — так котрий і вгада!

55. БДЖОЛИ.

Валіз циган на насїку бджоли піддирати. От чи піддрав, чи ні, — коли се хазяїн прибігас з людьми та до цигана:

А що ти тут, такий-сякий, робиш?

Та як заходивсь його періцтити — на силу вихонив ся циган. Тоді як побіг... А люде гукають:

— А що, чи добрі, цигане, бджоли?

А циган:

— Хто їх зна, чи вони добрі, чи ні! А що мед, — то тяжко солодкий!

Та знов бігти!

56. ЦИГАН НА МОРОЗІ.

Довело ся бідному циганови, що ніде й погріти ся, а зима була люта. Загорнув ся він у шерстку (сїть така), сидить, ухналі зубами кус. А далі й каже, показуючи пальцем крізь очко:

— Се-ж то тут холодно, а як-же воно там?!

57. ТІСНОТА.

Раз їхав чоловік великим пляхом та проїздив піуз верству: коло верстви дорога була наковчана, то якось він і зачепив ся. От став то ді, чуха потилицю та й каже:

— Яка-ж то тіснота, що піде й возом проїхати!

58. ГОЛОДНИЙ ЦИГАН.

Дришнов циган до чоловіка, три дні нічого в роті не було, сям'я сидить голодна, а тут жінка хліб з печі виймас, борщ на припіч ку булькотить... Циган каже:

— Кши-кши, борщику, будем тебе їсти!

— Будем їсти та не всі, — відказує хазяїн.

А циган:

— Хиба ти не хочеш?

Коли циганча прибігає, бачить; на лаві хліб парує... а попросить сором.

— Ідїть, — каже, — тату, обідати!

— Обідайте собі самі, а я з добрими людьми побалакаю.

Циганча не йде, кличе вдруге, втретє... як ухопив циган хліб, як шиурне ним у циганча...

Я— нічим мені тебе, сяка така дитино!..

А циганча за хліб та до дому. (Київськ. п.).

59. ХИТРИЙ.

Пішов один чоловік позичати воза, а той у кого він позичав, помітив уже його та й каже:

— Та я-б тобі, сину, дав та ти, орючи, як рубаєш що, або притісуєш, то далеко дуже від воза відходиш

— Е, ні, дядечку, їй Богу! що рубаю, то все до колеса.

— Тим то, як я тобі давав той раз воза то все обіддя було порубане! Іди-ж собі та більше і не вертай ся! (Полтавщ.).

60. ДИТИНА З ПЛАЧЕМ.

Одного разу їхали два купці і заїхали на заїздний двір, а двір держав чоловік простий. Позносили ото вони з воза свої клуки і просять хазяйку, чи не можна достати кавунів та динь.

— Чом не можна? — Можна! — каже хазяйка.

От вона й пішла по кавунів та динь, а хлопчик років п'яти зістав ся дома і давай ото кричати, що мати не взяла його з собою. А хата поруч із тією, де були купці. Ото він кричав. поки втомив ся, тоді замовк.

От один купець, — бо їм обридло, що він кричить. — і каже:

— Ну, слава Богу, перестало!

А хлопчик, почувши:

— Еге, перестало! спочину та й знов буду. (Полтавщ.).

61. СТАРШИНА.

Раз обрали собі люде старшину. От і записав ся новий старшина: зробив ся такий пановитий, що й підступити до його страшно. Сидить якомсь новий старшина на рундуці і бачить, що хтось їде селом. Погукнув старшина на свого небожа:

— Біжи мерщій та снитай ся, що воно за птиця таке їде через моє село.

Кинув ся хлопець миттю доганяти: біжить та гукас на проїзджачого, щоб підждав. Стало. Підбігас хлопчик.

— Чого тобі треба? — питає проїзджачий.

— Та наш новий старшина звелїв снитати, що ви за птиця така тут їдете?

— Скажи своєму новому старшині. — о-

ззавсь проїзджаячній, — що і ти дурень, і старшина дурень.

Вернув ся хлопець. Старшина питає:

— А що?

— Та то якийсь знайомий.

— Як?

— Та так: і вас знає, і мене знає.

— Як-же він знає?

— Та казав, що й ви дурень. і я дурень.

Замовк старшина. З того часу вже нікого не питає ся. (Катеринославц.).

62. МАЧУХА.

Обділила мачуха двох своїх пасників кожного цілим шріжком, а синові ні одного не дала, та й каже пасникам:

— А ви-ж дайте мені синові хоч по половинці. (Харківц.).

63. ЛІНИВА БАБА.

Була собі стара баба; жила вона у двійці з онукою. та не було у них ніякої худобини. тільки собака та трибока хатина Бідували вони на світі більни за ліньками. Поки онука була мала, то баба ходила на заробітки, конала рішу, а вона й сама не пішла, і онуки не пустила.

— Нащо мені, — каже, — ріна? В осені онучку заміж віддам, собака здохне, а сама як небудь: то в зятя, то в родичів переживу зиму.

Але збігла й осінь, прийшла зима, а собака не здихає і онуки ніхто не бере заміж, а їсти вже нічого. То отес тільки зачує було стара, що віконницею вітер стукає, то зараз:

— Вийди лишень, онучко, на двір: старости прийшли.

Аж там нікого нема. Ждали, ждали, а то ді баба й каже:

— Ні зять опуки, ні чорт собаки не бере
Хоч би вже який диявол на рину покликав!

64. РОЗМОВА.

Їде чоловік шляхом із торгу, а другий йому на зустріч:

— Здоров!

— Здоров!

— А що?

— Бичка.

— А де?

— У базарі.

— За скільки?

— За сім.

— Прощай — соб, гей!

— З Богом — гей! (Клівц.).

65. КОМУ ВОНЯ, КОМУ ПАХНЕ.

Кушив чоловік дьохтю аж за три злотих та й несе його вулицею аз мотузок, що причеплений був до мазниці. Ще не далеко відійшов він від крамиці, коли се той мотузок — трісь! і увірвав ся; мазниця геннула на землю, і дьоготь потік із неї. Біда чоловікови! За останні грони кушив, а тут така шкода! Давай він зібрати той дьоготь пригорщами. Де не взяв ся купчик, ішов поуз, та, порівнявши ся з ним і давай лаятись:

— Ех, ти, хахол! навонял сдесь дьогтем!

— Еге, тобі він воня, — озвався чоловік, — бо ти грошей за його не платив, а я заплатив за його три злотих, то він мені пахне.
(Катериносл.).

66. ЦИГАН - КОСАР.

Наняв чоловік цигана сіно косить і назначив йому ціну, яка вже там була, і харч.

От той виїшов косить, та й пролежав увесь день у лісі. Над вечер прийшов:

— Уже скошив!

От повечеряв, узяв гроші, та ще й просить сала; а чоловік не дає; він і каже:

— Ну, не дав ти сала, щоб-же твоя трава встала!

Коли піде хазяїн на другий день — аж трава й стоїть.

— От каторжний циган!!!... Щоб було мені йому вже той пиматок сала дати, а то пропала робота. (Київц.).

67. РОЗБІЙНИК ТА ЖИДИ.

То був собі один розбійник з хлопцем, та бачить раз — їдуть жиди. От він і каже хлопцеві:

— Візьми булаву та перестрінь тих жидів і скажи, щоб гроші віддали.

Хлопець пішов, став на шляху та й каже:

— А давайте гроші!

— Гирете, які гроші?

— Мені, — каже. — звелено, щоб усі віддали.

А воно таке мале, хоч і з булавою на плечі, то жиди й не дивлять ся.

А той розбійник тим часом зайшов та й став за дубом, та виглянув звідтіль і булаву свою оттаку здорову показує та й каже:

— Віддай, віддай йому гроші!

Тоді жиди:

— Ну, оттакому козакови, то й гроші відати, а то — чорт знає кому! (Київц.).

68. ПОТОЦЬКИЙ ТА ІВА.

А то був дуже багатий пан Потоцький. І в його відданий Іва — і Потоцький його дуже любив: куди, було, сам їде, то вже й Іва з ним.

Прийшли іменини Потоцького. Іва приходить:

— Мос ушановання, ясновельможний графе!

— Мос ушанування, Іво!

— Поздоровляю ясновельможного на графа з іменинами!

— Ну, спасибі, Іво, що не забув!

Вище йому дуката (три рублі) і дав.

— Ну, а твої іменини, Іво, коли? Я до тебе прийду.

— І! що ви, ясновельможний пане жар-тусте!

— Ні, Іво!... А що-ж ти мені даєш, як прийду?

— Та в мене, ясновельможний пане, нічого немає. — що я вам дам?

— Е, вже-ж так: я собі тепер, а прийду — ти мені повинен дати...

От, Іва собі думав, що Потоцький жар-туст: пішов собі та й забув. Приходить той день що сказав: Івана там якогось.. Потоцький приходить:

— Здоров, Іво, з іменинами будь здоров!

— Спасибі, ясновельможний пане!

Сів Потоцький, балакає. Сидів — не дає Іван нічого.

— Ну що-ж ти, Іво, мені нічого не даєш? — каже Потоцький. — Ти мій мужик — прийшов до мене, то я тобі дав три рублі!... А я граф, ти повинен мені дати п'ятнацять.

— Де-ж я вам їх ясновельможний пане, візьму?

— Де хочеш бери!

— Та в мене нема, милостивей пане!..

— Е, так, галґа! коли нема п'ятнацять рублїв — верни мої три!

Іва — нічого робить — вернув. Потоцький узяв і пішов до дому. (Поділля).

69. ПОТОЦЬКИЙ ТА ЖИД.

Приносить жид до Потоцького цетруни і помаранчі, чи не купить ясновельможний пан?

Узяв Потоцький три штуки.

— Що-ж тобі за їх, жиде?

— По десять грошей, ясновельможний пане

— Що?

— По десять грошей дасть ясновельможний пан...

— Гей, — гукнув Потоцький, — поведи його, покажи йому палац!

Козачок повів по палацу жида. А там палац — то так як та церква! По стінах портрети понаписувано...

Обводив козачок того жида по всьому палацу. Вернув ся.

— А що-ж гроші, ясновельможний графе?

— Що?! дурно. жиде!.. А за віщо ти, пся віро, дивив ся на палац?... З тебе слідує пів рубля. а я з тебе тільки тридцять грошей узяв... геть! жени його!

Так жидка й прогнавш. (Поділля).

70. ПОТОЦЬКИЙ ТА ЛЬОКАЙ.

Потоцький був дуже справедливий: вже що зробить, то зробить яку там накість, а що справедливий, то так! І не любив, щоб дурно його пропадало, — бо й скуний так був. От і дає він своєму льокаєви що-дня рубля на ви по: де хоч бери — пляшка щоб йому вже була до столу.

Тільки одного разу обідав Потоцький та й не допив пів чарки. хотів вивірити льокаєва.

Сідає Потоцький другого дня обідати, под-
льокай йому знову цілу пляшку. Глянув
його Потоцький:

— А де вчорашне вино?

— Яке, ясневельможний пане?

— Як то яке? Що я вчора не допив!

— Не було, ясневельможний пане!

— Як то не було? А, лайдак, гунцвот, —
брешеш!

— Там тільки на денці, ясневельможний
пане, гуща зостала ся, півчарки...

— Подавай мені гущу, щоб було півчар-
ки... подавай, галгане!

Льокай — нічого робити — поставив йо-
му за свої гроші ще пляшку. Потоцький у-
зяв, одлив собі півчарки та й каже:

— На — се твоє! мені твого, дурню, не
треба!

І віддав йому назад цілу пляшку.

— Та гляди, щоб ти мені не плував, дур-
ню — не займав панського добра, а то я тебе
батогами одшмарую! (Поділля).

71. ПОТОЦЬКИЙ ТА ЛІСНИЧІ.

У Потоцьких ліс є й тепер здорові, а то
ді ще більші були. У його були там і лісничі
і куренні. То звісно: панський ліс — крадуть
та й продають.

От, довідав ся пан Потоцький, що так йо-
го ліс переводять; — „Сій-же, я вам дам!”
А льокай, що з ним їздив, і підслухав та тим:

— Стережіть ся, — каже, — браця, бо
Потоцький дочув ся, що ліс продаєте, то ка-
зав, що швидко приїде до ліса оглядати.

Ті лісничі, як почувли, мерщій позгромаджу-
вали свіже гілля, свіжі пеньки снігом попри-
кривали — і ждуть уже Потоцького.

Коли підняла ся така хуга: світу не вид-

ко — мете!... А в лісі аж впе. Бачуть: підїздить якийсь чоловік до куріня, — кособняком напаяв ся, у простій одежині. Зліз з санок: а ті зараз і пізнали вже, що то сам пан Потоцький, та й нічого...

— Здорові, люде добрі, пустіть коло вас погріть ся!

— Сідай, грій ся, — кажуть.

От посідали всі біля багаття. і пан Потоцький з ними, — балагають. Потоцький і каже:

— Продайте, хлопці, мені дерева.

— Що? як то: панське добро та щоб ми продавали?! такого доброго пана?..

— Я вам, — каже, — і могоричу поставлю.

— Могорич, — кажуть, — станови — вишемо, а дерева не продамо: ми панського добра стережемо як ока!

Виняв Потоцький з саней боклак горілки — так, може, відрі дві, поставив. Сидять, пють... То бач, він хоче їх піднойти: сам там півчарки више, а їх напуває... Та мужица одурши!

Понили ту горілку; він такі лізе:

— Продайте, хлопці!

— Та раз тобі, — кажуть, — сказано, не віро, що панського добра не продамо без пана!

Він знову:

— А може-б ви, хлопці, продали?...

— Гей, хлопці! — гукнув отаман, — а возьміть лиш його — чого воно оця невіра су честь ся?

Хлопці так і розїняли Потоцького, та й давай шкварить... Ушкварили йому, може, з шівсотні.

— Ото, щоб ти не підбивав добрих людей на зле діло! їдь, та нікому й не кажи! Потоцький зняв ся — поїхав, та вже нікому й не хвалить ся, чого заробив.

Потім того збірся він усю свою службу зійшли ся всі. От він велить позвати:

— Позвіть мені отакого — отамана і отих — лєсничих!

Тих кличуть, а в їх уже й дуна похолола...

— Отсе буде!" — думаютъ.

Прийшли, поздіймали шапки:

— Здорові, ясновельможний пане! Чого ясновельможному графови нас треба?

А Потоцький поздоровкав ся з ними та й каже:

— Кажуть, що до вас приїздили дерева з мого ліса купувати?

— Приїздили, ясновельможний пане, приїздили!

— Що-ж ви йому сказали?

— А що ми йому сказали, ясновельможний графе? сказали — не продамо: ми панського добра стережемо як ока!

— А він вам що?

— А що, ясновельможний графе? Горілкою хотів підноїти...

— А ви-ж що?

— Горілку вишили, а його батогами вибили!

— Ну, добре, добре! так і треба панського добра стерегти! Отже вам за те, хлопці, по дукату! (Поділля).

72. ЦИГАНОВА ВІРА.

— Цигане, якої ти віри?

— А тобі якої треба?

73. СКІЛЬКИ РОКІВ.

Як-же мені знати, скільки мені років?
Як родивсь, то без пам'яті був; як ріс, то розу-
му не мав, а як уже до розуму дійшов, то то-
ді-б то й лічити, та багато літ уплило.

74. БРЕХЕНЬКА.

Як був я ще парубком, а дід тоді ще не-
величком був, а батька ще на сьвітї не було,
то дідусь було питаєть ся:

— А що будем, сину, робити? зима хо-
лодна.

То я було діда ражу:

— Поїдьмо, — кажу, — дідусю, в ліс та
нарубаємо дров.

— Поїдьмо, так і поїдьмо!

А в нас бичечки невеличкі собі були, так,
можно на пригірц було взяти. Поїхали в ліс.
Двлюсь, аж ломачча така велика куна! Я
стук сокирою в те ломачча! а медвідь звідті-
ля. з того ломача! Коли я в те ломача, аж там
шестеро ясьць. Як узяли ми з дідом, то дручка-
ми на віз не скотили, та вже я ледве не ледве
в шапку забрав: такі великі.

Ото приніс до дому. А в нас, як на те,
правда, свиня квоктала. От я підсилав під ту
свиню, а вона й вилупила мені 6 волів, так
як соколів. Тоді вже як узяли ми з дідом тими
волами поле орати та хліб сіяти... та і вроди-
ло-ж добре! Вийдем було з дідом на поле, то
те чуже, а те не наше; те чуже, а те наше!..

Як узяли-ж ми жепців збирати так, Бо-
же мій милостивий! що то ми того женця зібра-
ли! аж одну бабу!... Як понажинала вона нам
кін!... Боже милостивий, скільки кін!

А дід покійшик і питаєть ся мене:

ти? — Де-ж ми, синку будем скирти складе-

А я кажу:

— Але-ж у нас комни великий, то на ко-
мній скирти складемо, а на печі молотитимем.

Як-же вклюпулась та проклята кузька
мшій. та так-же вклюпула ся! А в нас, щиз-
пять ... кіт добрий був. Як махнув він по ко-
мену, як ударить хвостом, а наші скирти та в
помийницю!...

А тут уже й батько підріс. Так мати, бу-
ло, все любить молоко парене, а ми все ки-
сле. То мати, було, чо селу парить, парить а
ми в занічку киснем-киснем. А батько, прав-
да, риба.ка добрий був: кише удочку в чужу
будочку, то й тягне коли не кожух, то свиточ-
ку.

От ми й розжились. Так батько каже:

— У тебе мати вмерла, а в мене жінка, то
поставимо обід.

Як узяли-ж ми збирати людей на обід, та
з такою умовою, щоб була своя ложка, і хліб і
сіть. От як пайшло народу, так, Боже милости
вній! — аж два чоловіки. Так батько й каже:

— Засолім-же отсе озерце, то ввійте
щербичку, а на споді буде риба.

Так ті люде не здякувались.

75. ВЕЧЕРЯ.

— Уставайте, тату, вечеряти!

— А хліб-же є?

— Ні, нема.

— Вечеряйте-ж дітки, — я розіспавсь.

76. ГОСТЮВАННЯ.

— Е! як я в їх була, то там мене гарно
приймаю: так просили, так не пускали...

— Та куди-ж не пускали?

— Та до їх у хату. — А так приймали, так приймали — все з столу... Так ми посідали на покуті — знадвору... та й до дому пішли.

77. ПОХВАЛИВСЬ.

— Ех, каже парубок, танцюючи, — ех, штани-ж мої, штани сині, а ще двоє дома в скрині.

— Так скинь-же мої, вражий спину, коли в тебе є свої! — каже його товариш.

78. НЕСЕТЬ СЯ.

За кріпацтва ще пан один служив десь у місті, і прислано до його чоловіка з його слободи.

— А як-же справляєть ся там позній окопом — пита пан того чоловіка, що приїхав.

— О, то-то пане, несесть ся!

— Ну що-ж? як?

— Все, пане, знизу поли надрізає, та плечі латає.

79. ПІШЛИ В ГОРУ.

— Цигане, он твого батька повісили.

— О! пішли наші вгору.

80. ХОРИЙ.

— Що се тобі, синашу, сталось? Чи то в тебе хвороба яка, гнітючка, чи що? Бо ти-ж та ки нічого не їси. Чи їв ти сьогодні що?

— Ні, тату. Тільки дали мені мати у рапці хліба крайчик, та черствий дуже; от я хотів розмочити його у відрі з водою, та не вліз, — так я його сухим і згриз. Більше нічогоїсь ко не їв.

81. ХВАЛЬКИ.

Купив собі чоловік нові чоботи, жінці перстень, а дочці сережки.

Настало свято, усі і повбірлись у повеньке.

Коли се заходить якийсь гість.

Чоловік сів на покуті, човга ногами, — виставивши нові чоботи: сам хату озирає, а то ді, ногою показуючи (щоб чоботи бачили):

— А чом се у нас, — каже, хата не метена?

А жінка виставила поперед себе руки, роспірчивши пальці, щоб перстені відко було, та й каже:

— Чи я-ж не казала?

А дочка замотала головою так, що сережки зателінались, та собі:

— Отсе лихо! скільки-ж разів її на день мести?!

82. ДУРНІ ПРОДАЖНІ.

Одному чоловікові та треба було у місті купити дьохтю. От, не потрапив він куди треба, та й зайшов у таку крамницю, де всякі хвігні-мигні продають.

Увійшов, мазинцю поставив біля ніг та й дивить ся.

А в крамниці тільки один крамарчук, і питає ся він того чоловіка:

— А чого тобі?

— А дивлюсь, — каже чоловік. — що тут продає ся.

— А тобі ж чого?

— Та мені дьохтю.

— Та не дьоготь же, а дурні, дурні, дурні тут продають ся.

Подививсь чоловік на його та й каже:

— Оце ж як тих дурнів здорово купують — тільки оден усього й зостав ся...

83. НЕОДНАКОВА МІРА.

Невдала жінка напекла негарного хліба
та вже й підлещуєть ся до чоловіка:

— Глянь, чоловіче, який бо то хліб гар-
ний — як пух легенький!

Тільки жінка одвернулаєь, а чоловік гує
її тим хлібом! А вона тоді:

— Оце харциз, ударив, як камінокою!

84. НАЙМИТІВ ЗВИЧАЙ.

Наймит першого року каже:— „Десь го-
сподарські волн зайшли”; на другий:— „чи
че бачили де наших волів?” А на третій —
то вже: „—от, десь мої волн зайшли; шукаю
сам і хлонців розіслав — і піде не знайдемо.”

85. МАТЕРИНА НАУКА.

Навчали мене покійна мати: — „Не ра-
дій, сину, чарці! — так я їй досє їх слухаю: як
дійде до рук чарка, я скоренько її вишю і від
дам зараз — її трохи їй не радію... хай їй цур!

86. ДЯК.

— Дяче, дяче! чого твоя сем'я плаче?

— Не всім же співати!

87. СТІЛЕЦЬ.

Як стрельнув у качку, — так і вбив. Так
не ідолове ж піря: саме полетіло і мясо запе-
сло.

88. ГАРНИЙ СИН.

— Ей, синку, не роби так, а то будєм бить
ся!...

— Тиру!

— А що?

— Що ж, бить ся, так і бить ся!

89. ХИТРИЙ ЦИГАН.

Обіда у коршмі якійсь купець і поді йому поросся печене. А тут циган нагодив просить їсти. А купець:

— Добре! — каже, — що ти найсаміред зробиш і порсяти от зьому, те й я тобі зрблю, а тоді вже й їстимеш.

А циган зараз те поросся поцілував та тді:

— А ну, пане, й мене так!

90. НАЯРМАРКУВАВ СЯ.

— Тату, на ярмарку всі люде лошат по губили...

— А ти?

— Еге! я своє вже увечері...

91. БЛАЖЕН МУЖ.

Блажен муж до церкви недуж, а до корчми чим дуж. І з старів ся воюючи, по тих корчмах почуючи. І куцує й наливає, наливає-випиває, випиває і куняє, — свого віку доживає.

92. НІ СЮДИ, НІ ТУДИ.

Якась пані, не дуже то богата, хотіла поводитись зовсім по панському. От одного разу наїхали гості, вона й покликала якогось Микиту, що рубав там дрова, чи біля волів порав ся, і звеліла розносити чай; а щоб Микита не помилив ся, кому поперед, а кому потім, то пані його раз по раз смик та смик за поли: — „Сюди, Микито! Туди, Микито!” Носить Микита чай... А далі пані якось не потрапила за поли та за очкур смикнула, а він га-

спидів, та був з зашморгом... Зоставсь Микита з чаями посеред хати, мов кінь спутаний... та, повернувши ся до пані:

— Сюди — каже, — Микито! Туди, Микито! Оттепер уже ні сюди, ні туди!

93. ГОЛОВКУ СКРУТИВ.

Циган унадив ся обідати і вже поміча, що хазяйка, як покрає отсе м'ясо на тарілці, то кра щими кришениками до чоловіка або до дітей. От циган і пішов на хитрощі: почав розказувати, що він горобця піймав та — „оттак, каже, голову йому скрутив!“ та хап за тарілку і крутив її кращими скнцениками до себе.

94. ГОЛОДНИЙ.

— Мало пирогів!

— Та їж, пенажеро, — отам на печі повна макітра!

— Еге, я не хочу! я думав, що нема!

95. КОТОРІ НАШІ.

— Помагай, Боже, нашим!

— А которі ж ваші?

— Которі подужають.

96. ЛИХІ ЛЮДЕ.

Оттам, матінко, лихії люде: як напалося на мене все село, — ледві-ледві одгризла ся.

97. ХМІЛЬ ТА ЦИБУЛЯ.

Здубав ся хміль з цибулею: перше один одного позневажали, а потім повеличали.

— Помагай Боже, гірка!

— Здоров, шаленій!

— Помагай, Боже, тобі, смаковита!

— Здоров будь, веселій!

98. ПІЙМАВ.

- Тату, я піймав татарина.
- То веди його сюди.
- Не ведеть ся бо...
- То пусти його.
- Так не пускаєть ся-ж бо!...

99. ЛАСУВАННЯ.

Коли ласувать, так ласувать, бий, жінко ціле яйце в борщ!

100. МАТИ Й МАЧУХА.

Рідна мати брехуха: — „І щоб тебе! І б дай тебе!“ А сама вже: — „Ох, коли-б чого не стало ся дитині з мого дурного слова!“ А щоб вже мачуха, то справедлива, ніколи не збреше: як каже:

— Я тобі дам! — то вже дасть!...

101. ПАГУЛЯЛИСЬ.

— Оттак, хлопче, ми всю ніченьку прогуляли!.. І пагулялись як!... Там пани чаї та пшунти пють, а ми в приглубинку знай люльки плюндriamo!...

102. ОЧІ.

Приніс чоловік податок, а писар подивив ся у книгу та й каже:

- За тобою ще недоплата. Ти не віддав.
- Ні, віддав.
- Не віддав!
- Отже віддав!

Бачить писар, що не обдурить, та щоб викрутить ся якомсь, — до писарчука:

- А подай мені очки!
- Надів окуляри, глянув:

— Правда твоя: віддав.

Тоді той чоловік:

— От спасибі отсім скляним очам, а ті хоч би й повиплазили!

103. НЕ ГРІШИ НА БОГА.

Циган зайшов до шевця, а в того діти на той час померли. Питаєть ся циган:

— А де ж твої діти?

Швець каже:

— Бог забрав.

Просить тоді циган наптити ся. Той, з свого жалю, не дивлячись:

— Он, — каже, — напийсь!

А там шевський квас стояв. Циган як сьорбонув та тоді:

— Не гріши, чоловіче, на Бога: од чортового квасу діти померли!

104. МЯСО І САЛО.

Чоловік якійсь кабана смалив, а циган тут нагодивсь і намагаєть ся: дай та дай йому сала. Той дав йому. То циган тоді:

— Дай і мяса!

— Добре, — каже чоловік, — дам і мяса, тільки скажи одним словом: Мнясо й сало.

Циган і почав: і „мясечко-салечко,” і „мясце-сальце” — ні! А далі:

— Мнясало! — каже.

Засьміявсь чоловік і дав йому мяса.

105. МАЧУХА Й ПАСИНОК.

Мачуха дала на снідання своєму синові чогось ласенького, а пасинкові нічого. От, той боить ся попрохати, та тільки мугиче собі, співає: „Я б і хліб їв, я б і хліб їв!”

— А дубця не хочеш? — грімнула мачу
ха.

А він тоді:

— Хіба ж уже й співати не можна?

106. ЖИДІВСЬКІ СТРАХИ.

Ішов жид у ночі лісом, Аж дивить ся, сто
їть на шляху розбійник з булавою на плечех.
Що тут робити? Убє, а найбільше — гропі за
бере. Тоді жид зняв шапку, надів на руку й
гука:

— Ей, цуєс? Я не один. А сцо один, то
один, а сцо два, то два: два завсїгди не один!
Мовчить розбійник і стоїть, з місця не ру
шить ся. Жде жид, трусить ся. Далі ще вига
дав:

— Ей, цоловіце, а ні ваз ся! бо сцо два,
то два, не один, а собака у мене третій.. гудж
га! кусі! гавх! гавх!

Мов і не чує той — стоїть. і всю ніч так...
Почало світати, глянув жид, аж то не розбій
ник з булавою, а пеньок з гілкою. Тоді жид:

— Пхе! сцастя з твоє, со ти пеньок, а то
б знав як лякати!

107. ТЕРЕШКО.

— Здоров, Терешку!

— Еге, здоров!... Хіба не бачиш, що
я в новій сорочці?

— А, здоров у новій сорочці, що мати з
рядна пошила.

— Еге, з рядна, та з достатків: то мати
умисне такі товсті нитки виводили, бо в нас
сього року дуже коноплі були вродили.

— А чого ж вона така куца?

— Еге! Бо така витекла...

108. ЦИГАН ТА СОНЦЕ.

Наняв ся циган до чоловіка косити. От циганови хочеть ся, щоб скоріш день минав та щоб їсти несли, то він:

— Сідай, сідай, сонечку!

Та рукою на його, щоб сідало. А чоловік шуткуючи і собі рукою, буцім одверта сонце. І так що пройдуть ручку, то знову на те сонце...

А далі циган:

— От, — каже, — біднее сонце вже за-смикали, а господня все їсти не несе.

109. РІЗДВЯНІ ГОСТІ.

Приїхали до чоловіка на Різдво зять з дочкою. Ну, погостювали день, два і три, і чотири, і все сидять та й не їдуть. Вже й Водохрища проминуло, м'ясиця наближаєть ся, а вони до дому й не думають. От чоловік тоді й прибрал ярміс... Пішов до отамана, побалакав. Одного ранку снідають, а отаман під вікно:

— А чи нема, — каже, — у вас різдвяних гостей?

— Та ні, нема... А хіба що?

— Та таке й таке діло: наказ прийшов, щоб забирать.

— Ні, Бог милував, нема...

Пішов отаман, а батько:

— Ну, — каже, діти, треба вам утікати.

Та як же його утікати? Як побачуть, що виїдять різдвяні гості, — лихо буде! І нараїв батько, що він їх у мішках вивезе з села, наче просо зерне. От, повлазили вони в мішки, по завязу? — він їх, поїхали. Коли се отаман той (а батько та підпрохав його) перестрива їх.

— А ти що везеш? Чи не різдвяних гостей?

— Та ні, се я просо...

— Де? отсе?? — питаєть ся отаман та як уріже ціпком по тому мішку, дедочка, а то ді по тому, де зять. Ті тільки терплять...

— Та отсе-ж, — каже батько.

— Обидва і сей і той? — питаєть ся отаман та знов лусь, лусь ціпком, а пайшаче по тому мішку, де зять лезав. Ото, як ще разів зо три урізав, пустив їх... Впїхали за царшу, по вилазили з мішків.

— Отсе, — говорить зять, — лихо різдвяним гостям! Ну, вже зроду тепер не заспдюсь!...

А батько тільки смієть ся...

110. ДОБРЕ ЖІНКА ГОДУЄ.

То так жінка чоловіка годувала:

— Даю тобі кісточку: хоч тепер обліжи, хоч на далі бережи!

111. КОВБАСА.

Казав один дядько:

— Що як би ковбасі та крила!... кращої б птиці не було!...

112. БАГАТА.

У мене одежі-одежі!... Одна на мені, друга в помелі — от і всі.

113. ПОДОРОЖНЯ.

Схотіло ся бабі у піст скоромного, а гріх. Думала, думала... Далі виїшла на шлях, сіла й почина собі гарненько сальце плямкати.

Коли їде чоловік:

— А що се ти, бабо, робиш? тепер піст!

— Подорожньому, шпичку, чоловікові не гріх.

114. ЯК ХТО.

Заїхали москалі на заїздний двір і просять вечеряти. Наспнала їм паймичика велику миску борщу — впорали вони її — ще, кажуть. Наспнала ще — упорали й ту: третю давай. Ото їдять собі повагом третю, а паймичка лежить на печі і спати їй хочеться добре.

То вона до москалів:

— Та ну вже тріскайте скоріше!

— Чаво трескати? Разі ми трескаєм? Ми купнаєм.

— Е, пі! вибачайте! то наши купнають, люде — їдять, а москалі лопнають або тріскають — як хочете.

115. ЯК ШВИДЧЕ.

— Куди твій батько поїхав?

— На ярмарок.

— А коли вернеться?

— Та як поїде на об'їзд, то сьогодні буде, а як навпростець, то хіба завтра.

116. НОГИ БОЛЯТЬ.

Спнашу, піди стовчи пшона на кашу!

— Ох, мамо, ноги дуже болять!

— Спнашу, йди їсти кашу!

— А де-ж, мамо, моя ложка велика.

117. НАЙМИТ.

До хазяїна нанявсь наймит та виїхав конити. Ото приїхав та й розмовля з тією торбою, що з харчом була:

— Торбо, що в тобі?

— Хліб та цибуля.

— Спати!

А хазяїн і послав на підслухи, та як до-
дав ся, як наймит розмовля з торбою, посил
наймитчкою другу.

— Торбо, що в тобі є?

— Ковбаса, сало, паляниці, книшкі.

— Коспги!

118. МОСКАЛЬ.

Падав москаль з черешні та :

— Соломи, — кричить, — соломи!

А як упав: — Ні, — каже, — не нада
вже.

119. НЕ ДО СОЛИ!

Ішов парубок з базарю — сіль ніс у тор-
бі за спиною. Коли се весілля. Він дививсь,
дививсь та як ушкварить і собі танцювати! А
сіль з торби сиплеть ся. От тоді музика гра та
й приспівує:

— Ой, парубче сіль сиплеть ся! Ой паруб
че, сіль сиплеть ся!

А той, гасаючи:

— Тепер мені не до соли, коли грають на
басолі!...

Було ж йому од батька, як прийшов без
соли.

120. ТРИ БРАТИ.

Жили собі три брати, — такі багаті вони
були! — і не вміли вони по панському балака-
ти, а як то бажалося вміти! От і пішли вони
до панського будинку слухати, як пани бала-
кають. Найменчий брат підбіг під вікно та й
почув два слова: Ето ми; середній підбіг, —
почув багато: ні за сьо, ні за то; старший під-
біг, почув: так тому й бить! От, і пішли вони.

Ідуть. — аж мертвий чоловік на шляху лежить. Стали й дивлять ся на його. Коли тут становий їде та зараз до їх:

— Се ви, — каже, — вбили чоловіка?

А брати й думають: — „Як же його балакати? Вже ж із становим треба по панському.” Зараз менчий і почина: знав він тільки два слова, зараз їх і каже:

— Ето ми! — каже.

А становий: — „За що ж ви його вбили?”

Середній брат каже: — „Ні за сьо, ні за то.”

А становий як крикне: --- „На Сібір же вас!”

А старший брат: — „Так тому й бить!”
І попровадили тих братів на Сібір.

121. БРЕХУН.

Був у нас чоловік Петро і такий веселий та на вигадки здатний, що краю нема. Як поч не вигадувати, то й не переслухаєш. От, одного разу і стріли ся десь наш багатир Колодій з Петром. А вони один другого дуже не любили. От Колодій, щоб поглузувати з Петра:

— Чого-ж, — каже, — досі нічого не збрешеш?

А той:

— Е, ніколи брехати: треба до дому махати та вози запрягати та полову везти. А то за слободою чумаки стали, а в їх воли похворіли, так за мішок полови по два мішки соли дають.

Та й пішов собі до дому. А Колодій і собі мерщій до волів, застріг пар зо три, навантажив половою. Їздив, їздив за слободою — нема ніде чумаків. Вертаєть ся вже у вечері,

— коли сидять люде під хатами і Петро та Віл до його:

— Що-ж ти, такий-сякий, мені збрехав Де-ж ті твої чумаки?

А Петро:

— Адже ти сам казав, щоб я збрехав чого-ж приченив ся тепер?

Так Колодій аж розсідасть ся — люте, а люде регочуть ся.

122. ЧУЖІ НОГИ.

Ішов циний циган з ярмарку у нових чоботях, нав на шлях та й заснув. Поки він спав хтось уже й зняв чоботи. Прокинувесь він, чертер очі, позіхнув, глинув на ноги раз, у друге:

— Не мої се, — каже, — ноги, хоч як — не мої. Бо-ж мої в чоботах були, а єї без чобіт.

123. РОЗУМНІ ЛЮДЕ.

Два рабіни занабашували в корчмі у жиди, одиравили свої борокути, посідали за столом і сидять мовчки.

Аж входить наш чоловік та й питасть ся у шинкаря:

— А хто то?

— А то ж два рабіни.

— Та що ж вони сидять мовчки, — нічого не говорять?

— Ет, Іване, — говорить жид, — і на що питати? Хиба про віщо такі розумні люде мають розмовляти? Що одні з них добре знає, те і другий знає, а чого одні не знає, того й другий не знає.

124. ЖИДІВСЬКЕ ОПОВІДАННЯ ПРО ВІЙНУ.

— Як ішли нані жидки на війна: як не один, так два, як не день, так ніч. Питають ся люде:

— Кудою ви йдете?

— Турського царя воювати!

І звеліли, щоб усі своя собака замкнули, бо буде військо йти! Всі своя собака позамкнули, тільки мірошник свого куцога собачко не замкнув, бо воно в млині борошно їло. А як ішло нані славне та хоробре військо через греблі, а тут як вискочило те куце собачко, як стали нані жидки утікати, з греблі чим-дуж скакати! Хто не бояв ся, то той тропечки за греблі держав ся, а хто бояв ся, то в ріці зостав ся.

125. САЛДАТ.

Пішов один парубок на службу, прослужив девять місяців. Прийшов до дому та й хоче по селу, а мати угляділа, вибігла з хати та й гука на його:

— Сину! сину! чого ти ходиш? іди в хату!

А він:

— Да чорт вас знає, гдє ви живіте.

126. ЄТО ВОВКІВ.

Розказував один парубок:

— Як ішов я вчора лісом, — то ж то страховниш мені було!... Ледви втік!

Питають ся його:

— А що ж там таке?

— Та мабуть аж сто вовків як поженеть ся за мною!

— Овва!

— Чого овва! Хоч не сто, а з півсотні бо
ло!

— Та їх і в лісі стільки нема.

— От же й не вірять! Я ж кажу, що ма
буть шук з десятків гналося...

— Та ну бо, не бреші!

— Та хіба б я брехав? Я ж кажу: як на
поліг за мною вовк...

— Та де ж ти його бачив?

— Ну, їй-Богу ж по за куцем щось: ше
лесть... шелесть...

127. ПЕРЕХВАТИВ.

— А я вже перехватив!

— Як?

— Та з'їв окрасць хліба, та дві паляниц
ці та решето гнилиць.

— Потроху ти їси!...

— Та так — сього-того по макітерці, то
й годі з мене.

128. ЗНАЄ.

— А знаєш?

— Знаю.

— А догадавсь?

— Який біс!

129. ВОЯКА.

Як була в мого батька семинаста кізка...
А я повів її на базар та й проміняв на коня. Та
як зробив на того сідло: попруги почепив ли-
чані, а стремена дубові.. І зібрався в дорогу,
— татар воювати, християнську кров оборони
ти. Та як надів на себе два кожухи, а третю та
четверту бурку: як сів на коня, як повернув
ся округ себе, — так такий молодець, мов го-
дований кабанець!...

Ото й поїхав... Їду дорогою, накривши шапку відлогою; їду понід горою; коли як гляну-погляну, — а на тій горі татари з напшими тнуть ся та рубають ся, аж у їх ремінні шаблюки бряжчать. Я такий був молодець, що не злякав ся та відти! Пру, не оглядаючись, за вітром. а се де не взяв ся найяснійша й король та й кричить:

— Здоров був, Ігнате! Чи се, каже, — ти?

— А як же, — кажу, — я, найяснійший королю!

— Куди-ж ти, — каже, — так прудко вті касні?

— Так собі, — кажу, — за вітром.

— А чи не хочеш ти, — каже, — часом татар воювати, християнську кров оборонити?

— А як же, — кажу, — я того дуже бажаю!

Так він узяв та й наставив мене отамапом до обозу: до одного возу. От я сів під тим обозом, під одним возом, та галушки й варю. А тоді нам на харч по гарцю гречаної лупи давано. От я варю та й варю. Коли зирк на гору, а відти татарини стидкий та бридкий, шикатий та вусатий, на мурій кобиляці та так до мене й пре! А я вмів тоді по татарському говорити. Підкочив він до мене та й пита:

— Шурдю - бурдю?

А я кажу:

— Галушки варю!

— Штринь-бринь? — питає.

А я кажу:

— Гречані.

Він тоді як вихоче з ніхви ремінну шаблюку, як рубне мене та нею по плечах... А вона мені тричі коло шії обкрутилась та по губах бринь!... Я такий був молодець, що й ту-

та не злякався. Як ухоплю лубяну гармату, а в ту гармату галушку, а на панівку юшку, як стрельну: ререц посередині його мпмо!... — аж шлок схопився, а татарин так крізь землю й провалився!

Так отак ми воювали, християнську кров обороняли, ворогам на поталу не давали, слави собі превельми-великої здобували.

130. ВОВК.

— А чого ти, вовче, у хліві заглядаєш?

— От! для твого теляти та й у хлів не заглядати!

131. ЗБРЕХАВ.

— Павле! твоя кобила павле!

— Брепеш, Антоне, — то ж вона тоне!

132. ЧОЛОВІК ТА ПИСАР.

Ішов писар у гості. Обув нові чоботи — маленькі та чистенькі — звісно, як у писаря. А воно саме тільки перейшов дощ, і скрізь по улиці калюжі були. Не хочеться писареві чоботи закаляти, підійшов до калюжі та й не знає, як через неї йому перейти: перестрибнув би, так дуже широка. Коли йде чоловік. Писар і гука:

— Візьми мене, перенеси на той бік!

Не хотілося чоловікови на собі ситого писаря тягати, та нема чого робити — треба послухати, бо свій писар: уже ж не без того, що доведеться того чи сього до його вдати ся. Узяв, посадив до себе на спину та й поніс. Як вийшли насеред калюжі, писар і каже:

— Ну, братіку, як наймуть мене знову за писаря, то я тобі сього не забуду, — подякую.

— А хіба ж ви вже тепер не писарем? — питаєть ся чоловік.

— А хіба ти не знаєш? — каже писар, — адже сьогодні другого наняли.

— Еге! — каже тоді чоловік, — ну, нехай же тоді, як наймуть вас знову за писаря, — тоді й на той бік перенесу!

Зсадив писаря в калюжу, а сам подавсь далі.

133. ЧАБАНИ ТА ЗАГОВИНИ.

Се, кажуть, у старовину чабани такі були негямуці. Звісно, живе по стінах, усе з вівцями, нечасто й людей бачить. — то де йому знати? Ну, так отакі чабани та й почули, що люде перед Великоднем загівляють. Почули та й послали одного в слободу розшитати ся, як то і коли. Ну, приходе посланець до пона:

— Коли, — каже, — нам, батюшко, загівлять?

— Коли-ж? — завтра Великдень!

Той підібравши поли та до своїх. Тільки зобачив та шапку на гирлигу та:

— Загівляйте! загівляйте! Завтра Великдень!

134. ПОТРЕБА.

Їде чоловік, коли се хтось гука:

— Дядьку! дядьку! стривайте, — щось треба.

Той став, жде, дума, чого йому треба. Коли се прибігає той з істиком:

— Орю в бісового сина, та ні об віщо й почухатись, — дозвольте хоч об віз!

135. ЯК КРАЩЕ.

Їде чоловік степом-дорогою, зустрічають його розбійники. Один каже:

— Заріжмо!

Другий каже:

— Повісьмо!

А той чоловік:

— Робіть, — каже, — люде, як лучше!

136. ДОБРІ КОСАРІ.

Косили два косарі: батько та син.

— Ой, — каже батько, — як ми мало ви-
косили!

— Е, — каже син, — ви старі, а я молодий, — кому ж тут було косити?

Але сіли вони полуднувати.

— Ой, — каже батько, — як вже ми богато з'їли!

— Ге, — відказує син, — і ви мужик, і я мужик, — чи ж не було кому?

137. ДОБРИЙ ЦИГАН.

Їде циган шляхом, коли спить п'яний чоловік.

— От, — каже циган, — ще йому хто, бо-
рони Боже, чоботи здійме, а він і не вчує. Так чоботи у бідного чоловіка й пропадуть.

Узяв, стяг із його чоботи та й пішов.

138 ВІДКІЛЯ ШАПКА.

Їхав раз собі панок до міста Бучача, та й зострів перед тим містом жидка, що їхав з Бучача. Пан подивився грізно на жидка та й питає:

— Жиде, ти звідки?

— З Бучача, — каже жидок, не знімаючи шапки.

— А шапка? — гукнув пан сердито.

— Ну, шапка теж із Бучача, — відказує жидок та й поторохтів проз панську колясу.

139. ЦИГАНОВА ПОМИЛКА.

Ішов циган через село та й побачив коня, привязаного до плота. Зараз його за поводди, відпинає та й хоче сідати. Аж тут вибігла жінка з хати та й кричить:

— Гей,, цигане, що ти дієш із нашим конем? а геть!

— Пек, пек! а я думав, що то кобила, — каже циган, кинув віжки та й подав ся собі.

140. ЛІНИВА НАЙМИЧКА.

Ліниву наймичку в ночі господиня будила:

— Гей, Насте, вставай! чи чуєш, дзвонять — горить!

(А то в сусіда заняла ся шопа).

— Але ж бо, господине, — каже з просоня лінива, — Бог з вами, се мені в ухах дзвонить.

141. ГУСИ Й СІНО.

— Іране, — каже жид, — дай гусям сіна.

— А хіба ж гуси сіно їдять?

— Ну, коли траву пасуть, то чому б і сіна не могли їсти.

142. НЕ МОЄ.

Загубив чоловік торбу а в ній була сокира, ковбаса та паляниця. А Москаль ішов із

заду та й знайшов. Наздоганя того чоловіка, а той і пита:

— А що, ти не находив торбинки?

— Какої?

— А в ній сокира, ковбаса та паляниця.

— Е, нет! я нашел мешок, а в нем талор, какое-то кручоное мясо да пірог.

— Е, се не моє!

Та й розійшлись.

143. ЦИГАН ТА ХАЗЯЇН.

Був собі один такий хазяїн, що ото прийдуць робітники спідати він і каже: „Спи їм заразом і обідати!” — Поїдять вони ще трохи. „Спи їм, — каже, — заразом і вечеряти.

А що вже вони там з'їдять? Ото поїдять заразом, він їх тоді ввесь день на роботі мордус. каже: „Ви вже й пообідали, й повечеряли!” Хіба який води одвернуть ся папшти. — От і папявсь до того хазяїна циган. У ранці по сїдали спідати. Поспїдали.

— Спи, — каже хазяїн, — тепер ще їм і обідати.

І пообідали вони.

— Давай же їм заразом і вечеряти!

Наспнала наймичка й вечеряти. Повечеряли вони.

— Ну, тепер, — каже хазяїн, — ідїть на роботу!

— Е, — каже циган, — добрі люде, як по вечеряють, так і спати лягать. Лягайте, хлопці!

144. ДЕ БОГАТО НЕВІСТОК, ТАМ УСЕ БОРЩ СОЛОНІЙ.

То було в матері дві невістки. От варють вони раз борщ. Мати, як приставляла його, то її посолила; а старша невістка не бачила та її собі. Ось убігла її менша, одставляла той борщ, не покуштувала та її собі додала. От поїдали обідати. Сьорбнула мати борщу, аж він такий, як рона... Мати зараз на старшу невістку.

— Ти солила?

— Та посолила, — каже.

— А щоб тебе!

— Та й я, мамо, солила, — каже менша.

А батько:

— За вами і борщу до діла не поїси.

145. БІДА З ВОЛАМИ.

Пристав москаль до нашого у прийми. От той і посилає його десь волами, а той москаль не знає, що йому й робити. Ну, старий запряг, сів на воза, — „цабе!“ та й поїхав. Їде та сам із собою говорить:

— Вот прокляті лошади! Как зачиюш їх запрягать і черезседельць надтяні, і завозжай, і запуздай да тагда паняй! То б іде бнл, пока їх запряжюш! Добро, — каже, — бичкі! завьол їх ровню, пошкал - пошкал да і насхал! Бог вам рожкі посаділ, Бог вам хвостік пріченіл!... Цабе, бичкі!

От він так цабекав - цабекав, поки волн його в річку зата скали, а там зірвали ся з ярмом та й подалнесь, Він тоді, де б швидче зашми, давай їх лаяти:

— Вот, — каже, чортовн бичкі! Добро лашадка: завозжаєшь ейо и правішь куда захача-

тел. А еті черті, ніколі їх не оставішь! Чорт вам рогі посаділ! Чорт вам хвасти причепіл!

Лаяв ся, лаяв ся так, сидючи на возі до-ти, що вже й волів тих не видно стало. Вибрав ся так-сяк з річки, пішов шукати волі. Іде йому чоловік на зустріч:

— А что, братец, не відал ти тут чертей рагатих?

— Яких там чортів?

— Да вашіх же валов.

— Які ж вони на масть?

— Да чорт їх знаєт, только вот у ніх на шеях бревно лежіт.

— Що за бревно?

— А вот што у єму восем дирей верчоних, а одна далбьоня.

— Та се ярмо, — каже той.

— Да чорт єво знаєт, — ярмо там ілі бревно, — пропаді аю с рагатнімі чертямі!

Плюнув, пішов та більше й не вертав ся в прийми, а волі ті сами до дому втрапили.

146. ГЛУХИЙ, СЛІПИЙ, КРИВИЙ ТА ГОЛИЙ.

Ішли раз глухий, сліпий, кривий та голий через ліс. Аж каже глухий:

— Слушайте, — щось затріщало!

А сліпий каже.

— Глядіть, — то розбійники!

На те кривий:

— Утікаймо!

А голий:

— Бо нас обдеруть.

147. НЕ РОЗУМІВ.

Питав ся наш чоловік москаля:

— Коли в вас Великдень?

— Ну, — каже москаль, — велик день в Петровкі.

— Та ні-бо, — каже наш, — коли Воскресення?

— У нас каждую неділю воскресенє.

З тим і розійшли ся, не порозумівши ся.

148. ДОБРЕ ПОПОЇВ.

Прийшов я до одної хати, — там пироги ліплять. Прийшов до другої, — там пироги їдять. Прийшов до третьої та й води напив ся.

149. ДОБРА ЖІНКА.

Я собі як голову змию в суботу, то знов аж у другу суботу, а своєму чоловікові все то на Різдво, то на Великдень, то на Різдво, то на Великдень.

150. ЦИГАНОВА ОБІЦЯНКА.

Знайшов циган мед у думлі, але високо на дереві.

— Ей, — каже, — Боженьку! Коли б я на се дерево зліз, — то з того воску, що там, до церкви свічку веукав би таку завбільшки, як я сам.

Поліз тоді і якось так видронав ся. Наїв ся меду добре там тоді й каже:

— Чим будь Бога одурити, аби душу засолодити.

Скоро те сказав, — як гупне до долу.

— Ай, — каже, — Боженьку! Як же ти — нічого жарту не знаєш! Я то так жартував, а ти за правду взяв.

151. НЕМА ХЛІБА.

Прийшов старець до богача та й просить хліба. А богач тоді пироги із та й каже:

— Іди, дурний, я сам хліба не маю, бачиш — пироги їм.

152. ВИСТАНЕ ХЛІБА.

— Отже вистане нам хліба! — каже заможний хазяїн при кінці передновку до жінки.

— Е, бо я паляницями надолужувала, — каже жінка.

153. ТРОЄ ЯЄЦЬ.

Казав пан своєму хлопцеві:

— Звари мені троє яєць і так звари, щоб доварив і не переварив. Як же звариш, то пообчищай і принеси.

Перегодом приносе хлопець до пана одно обчищене яйце.

— А ті ж де, що ти одно тільки приніс? — питаєть ся пан.

— Та де, — каже хлопець, — поїв!

— Як же то поїв?

— Та так! Став я яйця варити, так не знаю, чи вони ще не доварились, чи вони й переварились. Ну, я взяв одно, розбив, — а воно ще не дуже вкипіло, ще не доварилось; став я куштувати та й випив його. Ну, тоді ще трохи поварив, розбив друге — се вже бачу так наче доварилось. Обчистив та кидь у рот та й з'їв.

Та те кажучи, кидь у рот ще й третє яйце та й те з'їв.

154. ЛЮБЛЮТЬ.

- Як мене, мамо, хлопці люблять!
— А як?
— В снігу та ще кулаками.
— Добре люблять! Кулаками голублять.

155. НЕОХАЙНА ГОСПОДИНЯ.

Одна жінка занехаяла діжу, що вона й на діжу не похожа: около і в середній верхків на три позаснало кісто, хліб не вдасть ся. Чоловік її лас:

— Чого такий недобрий хліб? Чом не так, як у людей?

Вона відказує:

— Е, біс батькові твоєму! У людей святять діжу на рік разів із десять, а в нас із роду не святилась.

— Так треба покликати та посвятити.

Ну, й покликали. Ніп кадить діжу та приказує:

— Діжа, діжа! треба тобі віхтя та пожа, а хазяїці батожжа!

Чоловік:

— Ти чуєш, жінко?

А вона:

— Еге, молись, чоловіче, та бий поклопи!

156. СТРАШНИЙ ЧОЛОВІК.

Була жінка мужика, він заховав ся під піл та звідти:

— А чого ти, жінко, за мене йшла, що я такий страшний?

157. ВЕЛИКІ ВІВЦІ.

Їхав раз панок із міста до дому панятими кіньми та все хотів розмовляти з підводчиком, а той не дуже то був балакучий.

— Що то, хлопку, там на гужі пасе се?

— А де, пане?

— Ну, то не відзіш, — то там на гужі!

— Та то ж пане, вівці!

— То такі со(н) у нас вівці! То як у нас вівці — такі со(н), як тен кунь добри, альбо то еще як тен вул добри! То со(н) вівці! А то що то у вас — вівці!

— От які, пане, великі у вас вівці, а в нас — такі, як ото ви бачили!

Їдуть мовчки.

— Але що ж ти, хлопку, ніц не розмавляш? Треба аби цось цікавего панові розказал, цось подзівнего, що тутай у себе маце, панові показал.

— Та що тут, пане, в нас є дивного? Ото ж бачили, які вівці.

— Але цось визначнего мусіш знаць про свої країни, аби пану повядал.

— Да тут, пане, є в нас річка...

— Річка, но хлопку?

— Нетекою зветь ся; да така вже проклята річка, що хто хоч трошечки скривдить, збре ше то, вже тая річка його не знесе — втопить.

— Втопі но, хлопку? А чи далеко єст та річка?

— Та ще верстов з пять буде.

Мовчать.

— А я, хлопку, цось знов за ті вівці.

— А що пане?

— Та то що я мовілем про ті, що со(н) у нас вівці, так оні не со(н), як тен кунь добри, альбо то еще, як тен вул добри, але так як тен вільк добри! Такі со (н) вівці!

— Ото, пане, які великі вівці, а в нас такі, які ото ви бачили.

Мовчать.

— Далско, но, хлопку, ест та річка?

— Та ще, пане, верстви зо три буде!

— А я ще, хлопку, цось знов за ті вівці.

— А що пане?

— Та ті вівці не со(и) такі, як тен вільк добри, але так, як тен псе добри!

— От, пане, які великі вівці, а в нас — оттакісінькі, як ото ви бачили!

Мовчать.

— А далско, но хлопку, ест та річка?

— Та ще, пане, мабуть з верству буде!

— А я, хлопку, цось знов за ті вівці.

— А що пане?

— Та ті вівці не со(и) так, як тен псе добри, але як то у вас вівці, то такі і в нас вівці.

Мовчать.

— А отсе пане й річка тая, що Нетекою зветь ся!

— А то ж, хлопку, ріля! Ой, хлопку, як же то ти збрехав!

— Та ні, пане, а бачите, — річка та всохла так, як ті ваші вівці.

158. ЛИТВИНИ ПОЗДОРОВЛЯЮТЬ.

Литвини хотіли поздоровити пана. От на варили горщик кулаги та йдучи порадились так: один скаже:

— Будь здоров!

А другий додасть:

— Із жінкою!

Третій:

— Із дітками!

Четвертий:

— Із домом твоім!

А пятий:

— Із благодатю!

Ото прийшли до пана і підходять один за одним. Перший каже:

— Будь здоров!

Та тільки що відступив до пана, а задній і наступив його на волоку від постела. Сей упав і горщик розбив та й крикнув, розсердившись, на заднього:

— Щоб ти пронав!

А задні один за одним і почали:

— Із жінкою!

— Із дітками!

— Із домом твоїм!

— Із благодатю!

159. ЛИТВИН ТА НАШ ЧОЛОВІК.

Десь у шпиталі лежав Литвин та наш чоловік. От Литвин стогне швиденько:

— О-хо-хо! о-хо-хо! лишечко!

А наш поважно, коли не коли застогне:

— О-о-ох, ли-н-шечко!

А Литвин усе скоренько. От наш слухав-слухав та й каже:

— За проклятим Литвином і стогнати не виправни ся!...

160. САЛДАТИ СВАТАЮТЬ.

Назвали салдати, що в старій бабі гроні с. Прийшли та й сватають її. От почали горілку пити, а один салдат і каже:

— Давай, бабка, запайом!

— Шпівайте, голубчики, шпівайте!

От він почина:

— Бабка, бабка,

Де тваї дєньгі?

Рапо-рапо!

Де тваї дєньгі?

Ранесенько!...

— Що ж ти, бабка, не атайон?

Баба й заспівала:

У курничку

Під пшовичком!

Рано-рано!...

Під штовичком.

Ранесенько!...

От тоді салдат за лонату та до грошей.

Другий ждав-ждав:

— Що стаєво так долга цусту? — пайду назаву!

Пшов та й нема його.

А третій посидів та й каже:

— Що ані там сидять? Пайду назаву!

І той побіг.

Тоді баба ждала-ждала — нема.

Коли огляділась, аж нема казанка з гріш
ми — сама ямка. От тобі й посватали!

161. СМЕРТЬ.

Один філософ, чи й богослов, казав про мову над одним помершим паном:

— Що се лежить? — Тіло. — Чого ж воно лежить? — Бо їх благородіс вмерли. — Чого ж вони вмерли? — Бо душа з тілом розстала ся.

О, смерте, смерте, сухоребрице! Трясця твоїй мамі! Не дурно тебе латинці називають *mors* (морс): бо як морсеш кого, то й погн задереш!

162. ВИЩЕ СТ

Стояла в Києві коло...
купа людей і дивувала ся...
висока.

Підійшов до них москаль, подивив ся та й каже:

— Хоч і висока, а я підстрибну вище від неї.

— А ну-ну, — сказав один чоловік.

— Давай карбованця!

— То що — й дамо, аби підстрибнув так, як кажеш.

Узяв москаль, тоді й підстрибнув як на лікоть, а люде й питають:

— Що ж ти?

— А що, — каже москаль, — нехай вона хоч так підстрибне!

163. ПОБАЛАКАЛИ.

Іде базаром пан і зайшов туди, де люде свині продають. От пан баче, що у кожного мужика лежить на возі свиня, він і каже: „що мужик, то й свиня.” А мужик баче, що як пани йдуть, так за їми й собака біжить, от він і каже: „що пан, то й собака.”

164. ОДНАКОВО.

Поставили салдата в одній баби в хаті. От хоче він їсти. Баба й питає:

— Чого тобі, служивий, дати: чи хліба, чи пірага?

А салдат:

— Всього адно, бабка, чи хлеб, чи пірага: дай-ка бабка, пірага.

165. МУЖИК ТА КУПЕЦЬ.

Увійшов мужик у крамницю та й гука до крамаря:

— А подай лиш мені оту баньку з канхветами!..

Той і подав. Мужик понюхав - понюхав та:

— Ні, не такі, -- давай оту!

Той переміня. Мужик знову, понюхавши, не вподобав.

— Подай он аж оту! — знов гукає. Крамар, уже розсердившись, перемінив і третю. Не допюхав ся й звідсіль нічого мужик, постановив баньку та й іде з крамниці. Взяло зло крамаря, що дурно панькав ся скільки часу, то й кричить на мужика:

— Куди ж ти? гроші давай!

— За що? — питає мужик.

— А за те, що нюхав, — відказує крамар.

Мужик вернувся, віняв гроші з кишені та й стука об стіл. Постукав, постукав та й сховав. А крамар тоді:

— На що ж ти сховав гроші?

— А як же? — відказує той, я ка купля, така й плата: я понюхав — ти послухав, от і квити.

166. МАТИ Й СИН.

Мати боялась за свого сина, щоб, бува не скоїлось з ним якого лиха. От, раз у літку йде він з хлопцями гуляти до ставка, а мати, побачивши, й гука:

— Іди ж, сину, гуляти та Боже борони пі ти купать ся, бо як утошиш ся, то тоді й до дому не надходить!

167. ДУРНИЙ ПАРУБОК.

Питаєть ся дівка в парубка:

— Що в тебе в кишені бряжчить?

А він: — Бублик та хустка.

168. СТАРЕЦЬ КАЗКИ КАЖЕ.

Прийшов старець, почувати просить ся. От ті люде й кажуть: „А будеш нам усю ніч казок казати?“ Він каже: — „Буду.“ Ті дали йо

му повечеряти, а тоді й кажуть: — „Ну, кажи ж казки!” А він: „Повечерявши та спати лягати: було вечеряти не давати!”

169. КАВУНИ ТА ШТОЛІ.

Коло шинку стоїть селянин возом — кавуни та дині продає. Підходить до його москаль і питає:

— „Што, дядько, кавуни, што-лі продайш?”

А той йому:

— Еге, на споді кавуни, а зверху штолі.

Зверху, бачте, були дині, а на споді кавуни.

170. ДІД ТА БАБА.

Десь, кажуть, дід та баба посварились проміж себе і наважились одно до одного не балакати. Але-ж се не надовго заклали: баба не витерпіла надувши губи сидіти, вона й питає старого:

— Старий, чи то ти учора чхнув?

— То що? — понуро озивається той.

— То здоров! — ласкаво відмовляє баба.

— То спасибі!

Тоді баба:

— Ха-ха-ха!

А дід не витерпів та й собі за нею. Та вже й помирився і почали балакати.

171. РОЗМОВА.

— Архше!

— Га?

— А ти був коли у Кліві?

— Хто — я?

— Еге ж.

- А хіба що?
— Та я, бач, так питаю.
— То паче б то й був... Ну, а ти, Юхиме,
був?
— Хто, я?
— Еге ж.
— Хе! а як би не був, то й не питає би тебе про се.
— Ну, й що ж ти там бачив?
— Га?
— Ну, й що ж ти там бачив?
— Га?
— Що ти там бачив, питаю.
— Що я там бачив?
— Еге!
— Все.
— Хе!

172. СТАРЕЦЬ ТА ПОВОДАР.

Ідуть старець з поводитарем. А поводитар і каже:

- А граків стільки!
— Ого-го! каже старець.
— А хіба ти бачив? — пита поводитар.
— Та ти ж кажеш, — одказує старець.

173. ДВА ЗЛОДІЇ.

Увійшли у церкву два злодії. От, стали обдирати коло престолу святі речі, і один, доставляючи підвішника, ступив на престол ногою. А другий йому:

- Куди ти нечистою лапою! — то ж гріх!
А той відказує:
— Хоч лапа нечиста, аби душа чиста.

174. САЛДАТ З ПОЛОТНОМ.

Тягне москаль полотно з тину, кричить баба. Стяг, тоді:

— Пращай, бабка, злом не памінай!

Баба навздогінці, так куди ж його наздогнати! Клене його тоді баба:

— А нехай тебе, препоганшій, перша куля не мгне!

А салдат:

— Вреш, бабка, — добраго челавека пуля не вазьмьоть.

— Та бодай ще ти й дзвону Божого не почув!

А салдат:

— Што мне, бабка, твой звон—ека не відаль! Лишь би я во паходе барабан слыхал.

— А що б же ти зозулі такій-сякий не почув!

— Вот! Мне в матушке Расеї і одул запа-йот!

175. ЯК ІВАН ПОВІСИВ СЯ.

Був собі чоловік Іван. Дуже гірко йому жило ся, „Піду, — каже, — та сам собі смерть заподію!” Ішла баба дорогою. Аж бачить, на дереві коло шляху Іван висить.

— Іваночку, голубчику! а що се ти нароби! — заголосила баба.

Коли придивляється та й каже:

— Ге, та як же кумедно завіснв ся, що пустив мотузок попід пахами: добрі люди так за шню вішають ся.

А Іван озивається з дерева:

— Та спитував і я, — каже, — за шню, — коли ж дихати не можна!

176. ГЛУХИЙ КУМ.

- Добридень, куме!
— Нехай не рне!
— А чи ти жив-здоров?
— Отам лежить за тном.
— А твоя жона?
— Нехай не буде дурна!
— А твої дітки?
— Там не було ніде дірки. Мпла тобі свинка — мпла мені городинка.

177. ПАН ТА БРЕХУНИ.

Колісь пан жив та такий, що не любив у городи їздить і балакати по панському не вмів, усе по нашому. От і пристали до його: „Поїдьмо та й поїдьмо до Петербургу!” Довго не хотів той пан, а далі поїхав. Заходить у якусь гостинницю, чи що.

— Што вам завгодно приказати — снують коло його жевчки — лакейчухи там, чи що.

— Та нічого, — каже той пан, і сів собі мовчки. Аж ось приходить туди і його знайомиї та все з панамі. Посідали обідати. От і почали ті пани в брехні пускати ся: той бреше так, а той так, а один і собі:

— Я — каже, — в Парижу не таку рибу та язички їв: риба — як бугай, а язик — насипу вдвох на підносі принесли.

Всі слухають, дивують ся та роспитують, — мовчить тільки той пан.

— А чого ж ви мовчите, чого ж нічого не кажете? про що думаєте? — питають його.

А пан одкашляв ся. втер ся та й каже:

— Я, — каже, — думаю про те, що щоб воно було, як би хоть і отсей пан та збрехав

ще отим здоровеним язиком? Мабуць, було б цікаво!

Всі замовкли, а нап дообідав і поїхав до дому, та більни уже й не приїздив у Петербург.

178. ПОМИРИВ.

Зїхались на заїздний двір два станові, і обідва були в одетавці. Слово за слово і доба лакались до того, як вони були становими в одному стані, один раніще, а другий послі. От один і каже:

— Як був я становим, то кращого людям і не хотїлось: всі мене любили й поважали, та було й за що: я ні одного чоловіка й словом не обідив.

А другий вислухав та й говорить:

— От же мені жалїлись на вас і раділи, що я заступив на ваше місце: — „Зразу, кажуть, полегкість стала.”

— Та то вам збрехав якийсь ворог, неправда. я вже се добре знаю, — почав знов казати перший.

На сю розмову трафив ся чоловік з того ж таки самого стану. Побачили його одставні станові та й питають:

— А скажи нам, дядьку, котрий з нас був кращий становий? — ти ж нас знаєш обох.

Зняв чоловік шапку, вклонив ся та й каже:

— А вже ж знаю: кому ж вас і знать як не мені?... та... та... — та й став чоловік.

— Та ти кажи сміло, котрий з нас був кращий, не сумлювай ся! — промовили станові.

— Та я не сумлюваю, — каже чоловік, — а думаю, як би вам по правді сказати. Хи-

бу-
в до
гер-
ві, і
оба
п в
От
ям
та
не
и,
а-
ра
ти
го
ні
с
-
-
е

ба так? — та й почав: — Були, каже, в мене віз і сани, і стояли вони в повітці, в тій, де стояла й моя кобила. Стояли, стояли та й давай сперечать ся. Віз каже: — Я був легший кобили; а сани кажуть: Ми були легші. Спорили спорили, та тоді до кобили: Скажи, будь ласка ва, що тобі легше возить: чи віз, чи сани? — А стара кобила покрутила головою, подумала, та й каже: — І ти погань, і ти погань. — Бувайте здорові, панове, піду, бо мене кум дождає.

Та й пішов з двору.

— 179. ДОБРИЙ КІНЬ.

— Чого ти, дядьку, дорожиш ся за коня? він же який маленький!

— Е! хоч маленький та старенький!

— Чого ж він такий худий?

— Гу, ти б був не худий, як би вворваний! Купи хліб їсти - мещ!

180. СВИНЯ.

Було се діло як раз на Великдень. Один чоловік заколов порося к посвяченому. Наготовила ото жінка в почовята паску, порося, садо, крашанки і ще де-що, і чоловік поїс до церкви святити. Посвятив він паски та друге їстиво, люде мерцій за свячене і чим дуж до господи розгівлятись. Ухватив і сей чоловік своє свячене і тей, мов би наввипередки з ким, рухнув до дому. Біжить ото він шляхом, теліпас почовятами а порося й вишло з почовят, та прямо у грязь — льольон! Озираючись чоловік та: „Тю-тю на тебе, гаснидеьке порося!“ Далі нахилився, витяг його з грязі, обтирає та й приказує: — „Як кажуть, то воно й правда: свиню святити, а вона в грязь лізе.“

181. ПОЛЕГШАЛО.

Була собі така ледача жінка, що ніяк не хотіла вовни приєти. Каже:

— Щось мені, чоловіче, нездужаєть ся; перечула я через люде. що як би ти узяв отсю вовну, що на печі, та поцалив, мені б полегшало.

Чоловікові, звісно, нікода жінки: підцалив він у печі і давай ту вовну пималити. Як поцималив уже з половину, то вона тоді:

— Бач, як на печі вовни поменшало, то й мені полегшало. Годі вже, чоловіче, пималити, а то мені й на свиту нічого не зостанеть ся.

182 БУВАЛИЙ ЧОЛОВІК.

— Здоров, куме!

— Здоров!

— А що, був у Маріуполі?

— Був.

— А кораблі бачив?

— Бачив? Ще б пак! я їх їв.

— Та вони ж дерев'яні.

— А я думав, що се та риба. що навхрест лежить та море держить.

183. ШЛЯХТИЧ.

Один шляхтич, як не було нікого в ко-
стьолі, молив ся святому Антонію:

— Свенти Антоні, чи дам, о цо це про-
ше?

А титар, що назмаронки сховав ся у вів-
тар:

— Чого? — каже.

— Псеньондзи, свенти Антоні!

— Не дам!

— Чему ж то, свенти Антоні?

— Бось кеп! (бо ти дурень).

— Свенти Антоні! даць не далесь, о цо просїлем, а кнїць не кнїй: естем шляхціц, мам шабле і своєї ці кнївди помще!

184. ТЮТЮН ТА ЛАДАН.

Дав чоловік жінці з гривню грошей та й каже:

— Гляди ж: купи мені тютюну!

А саме діло було під Святий вечір. От та, звісно жіноче діло, купила свічечку, ладанцю, прийшла до дому та й накадила в хаті. Аж ось і чоловік приходе:

— А що, купила тютюну?

— Та ні, — каже, — купила свічечку та ладанцю та отсе й наладанила трошки.

— Ладанила, ладанила!... Ладанила б тебе лиха година! Завтра годовий празник, а тютюну ні в зуб!

185. ПОЛТАВСЬКІ ПАНИЧІ.

— Здорові, — каже, — діти!

— Ми, — кажуть, — не діти, а полтавські паничі.

— Чого ж ви на печі?

— Та нема матері дома.

— Де ж вона?

— Пішла по слободі понід віконню хліба добувати.

186. ПЄ ЦИБУЛЬКА ВОДУ.

Їхало два чумаки. Один віз рибу, а другий цибулю. Ото як де стануть кашу варити, то один дає рибу, а другий цибулю, а пшоно то вже порівню. Ось той, що цибулю дає ще й вихвалюєть ся: ось то його приправа мов лучча, а що там твоя риба! То се як поїдять, він зараз до води та:

— Не цибулька воду!

А той слуха се раз, слуха в друге, а в тре те дума: питиме твоя цибулька воду!

Та й не дав риби, а наварив сам собі. По поїв той з само цибулею каші, до води — аж не те!

— А що. — питає товариш, — не цибулька ка воду?

— Чортового батька без риби питиме! Давай знов у двох варити, та нехай уже лучше риба не!

187. ДОПИТАВ СЯ.

Підносе пан чоловікови чарку горілки та й пита:

— А що добра?

— Та не розібрав. пане!

Пан йому другу.

— А що, — пита. — яка?

— Да така, пане як і перша.

Пан йому й третю.

— А що, яка? розібрав тепер?

— Та хто його зна. пане, — мов би така як і друга.

— А, бодай тебе! ти в мене всю горілку винеш.

188. САЛДАТ ТА ДИТИНА.

А то в одній жінки та був на квартирі салдат. От раз її не було дома, пішла кудись, а до ма зостав ся хлопчик: вона ж там загаялась так, що воно й виголодалось. Як на те москаль їсть хліб. Ох хлопця, щоб як небудь москаль дав йому хліба, — а просити, може, боялось або соромилось, — давай співати:

— Мати хліба не дас! Мати хліба не дас!

Думка. що москаль почує та сам йому дасть.

— Што ти, надлец, арьон?

А хлюпя тоді, наче розсердившись:

— У своїй хаті та не можна й хліба співати.

189. В ГОСТЯХ І ДОМА.

Був один пан у гостях і добре там гостював ся. Їв усякі страви і пив усякі вина, і так нагостювався, що не чув, як його й додому привезено. Прокінувся він та й кричить:

— Лакей! вина!

— Нема, пане.

— Ну, то пива!

— Нема й пива.

— А де хліба я?

— Дома, пане.

— Ну, так давай води!

190. СИН ТА МАТИ.

Прийшов син до дому п'яний, а мати знає вже його, та й сховала ся на ніч. А він і каже.

— Бойтесь, мамо?

— Бююсь, синку, — каже вона.

— То ж то! Треба, щоб страх був!

191. ЧОЛОВІК ТА ЯСЛА.

Плете чоловік у хаті ясла та й пита жінку:

— А що, жінко, чи так?

— Так то так, та з хати як?

— Воно й справді: як ти ясла з хати ви-несеш?

292. ДОБРА ПЕРЕПЕЧАЙКА.

Зайшов раз десь чоловік у хату і баче, лежить на столі окраєць хліба, та так його мудро

перепечайка умедила, що йому й микоринка на палець одстала. Він і каже до хазяйки:

— Та й добра перепечайка! бач, під шкоринку хоч пальця засунь.

— Е, се, козаче, ще матуся некла, а як я, то хоч два.

193. ХАЗЯЙНОВИТА ЖІНКА.

А то одна жінка задумала паланицями торгувати:

— Куни, — каже, — чоловіче, мішок борошна, — буду некти паланиці та на базарі торгувати.

Чоловік дурний і послухав, кунив. Вона як утіла!... Внесла на базар — нікому й дурно не треба. Приносе назад.

— Ні чоловіче: на паланиці нема ходу — люде: бубликів та й бубликів! Іди, чоловіче, товчи в ступі паланиці, а я буду сіяти та бублики некти.

Наекла, понесла — теж нікому не треба. Приносе назад.

— Ні, чоловіче, і на бублики нема ходу — люде: кваші та й кваші! Іди товчи, я наварю кваші.

Наварила діжку, привязала йому за плечі.

— Ну, веси ж на базар, торгуй, та гляди: у тебе ринців до чорта, то ще дурно пороздаєш.

Взяла комергу та на землі й написала хрест:

— Цілуй, бо ж несь, що нікому не даєш.

Він, дурний, і нахилив ся цілувати хрест, а кваша через голову додолю й вилялась. Вона й давай кричати:

— От бісів сині! з таким чоловіком і поживи на світі: як схотів, так міщок борошна й перевів!

194. ПАН ТА МІРОШНИК.

Заїхав пан у млин та:

— Здрастуй, мірошник!

— Здрастуй, пане!

— А чия ето мельниця?

— Та чие, пане, заснаю, того й мелеть ся.

— Да нет, я спрашіваяю, какая ето деревня?

— Та всяка, пане: єсть і дубина, єсть і о сичина.

— Да нет я спрашіваяю, кто у вас старший?

— А, вам старшого? Панийте ж на край села: там вам буде нова хата, а старі ворота і сокира йжучка, а в тій хаті живе баба; від неї у нас нема нікого старійшого.

— Да нет, я спрашіваяю, кто у вас вищий?

— А, вам вищого? аж айгон стоїть тополя, — од неї у нас нема вищої.

— Ех, дурак, я тібс по уху засду!

— Заїдьте, заїдьте, пане, мати і вареників наварять.

Плюнув пан і подавсь.

От на другий день набрав той мірошник віса, вивіз на ярмарок та порозставляв лантухи скрізь по колоді. Набіга на його знов той пан:

— Што ето ти зрадайощ — авьос?

— Ні, пане, не весь — ще й дома єсть.

— Да нет, я спрашіваяю, пачом он?

— Та он, бачте, каже, по колоді.

— Да ти, дурак, не вчешній?

— Ні, пане, мати казали, що ось скоро мені вже тридцять два годн буде.

— Ну, — каже пан, — з тобою счешь, то й ярмарок проба. лакаєш.

195. ЦИГАН ТА ЖУРАВЛІ.

Послав пан цигана однести пару журавлів до другого пана, та дас йому ще й листа. От циган вийшов у степ, аж у горі десь курлюкають журавлі, а ті, що у його в руках, і собі до їх озивають ся.

— А що, хіба в тебе там батько є?

А журавлі дужче.

— Ну, так лети погуляй, та не барсь.

І пустив одного. Вже він жда-з-ждав того журавля, нема його; пішов він з одним. Приходе й оддас панові те шєьмо і журавля. Пан прочитав шєьмо:

— А де ж, — пита, — другий журавель?

— А в шєьмі, пане.

— Як то?

— Та се ж вам от один, а другий у шєьмі записаний, от вам і двос.

196. ЦИГАН ТА ПЧОЛИ.

Каже раз чоловік циганови:

— Коли хочеш меду, так полізь, он там я у вербі пчолу назнав, то піддереш: тільки по обіцай що небудь Богові, щоб Бог поміг.

От циган зараз:

— Святий Миколаю, поможи мені, я тобі свічку таку поставлю, як кісьєка нога.

От зліз, а пчолу як обаранли його, летить він з верби. Бебехнув та й каже:

— Жди тепер, Миколаю, свічки хоч три годн!

197. ГОРОД УТІК.

Стояв салдат на часах, зайшов у свою будку та й заснув. А вночі якісь налтаї йшли та й затаскали його з будкою. — він і не чув коли. — верстов за три. От він прокинувся — зирк - зирк аж нема города, геть тільки мріє.

— Що за біс, — каже, — і приказу не було, а город увойшов!

198. САЛДАТ ТАНЦЮРА.

Ідуть два салдати ярмарком та й пабачили, що жінки полотно білять та сорочки перуть. Зараз і змовились покрасти. От один як майнув по ярмарку та й знайшов шанувала, ходє той з своєю брунькою. Салдат до його:

— Пожалуста, заграй міне.

— Як же я тобі заграю?

— Да вот ка. нібудь, а я тобі приплачу.

Привів його до ліса: зачепив бруньку за накілець та брунь-брунь, смика її: — Отак каже.

Той шанувал давай брунькати, а салдат у боки та:

Увесь світ прахаділ.

Такіх музик не ваділ...

Баби дивлять ся й роти пороззявляли, а другий салдат уже підлазе до полотна... так синю видно. От танцюра йому й гука, під танці наче:

Ей, Пльку.

Пригнивай синю!

А далі баче, що тому Плькові вже нікуди брати, бо нові руки набрав, він і знову:

А жіноча рубаха

Да ні тот лі мєшок?

Рукава завяжи

Да нито хоч положи.

Дас тому на догад. Той тоді убогав усе в жіночу сорочку, рукав завязав та й подавсь.

199. ЖІНКА - ГУЛЬВІСА.

— Жінко!

— Чого?

— Чи ти корову доїла?

— Доїла.

— А молоко де діла?

— Поїла.

— Чом же ти мені не зоставила?

— Тряся тобі, болячка тобі, вражому синові! Бач, його ще молоком годуї.

— Та брешеш, жінко: три дні, як я вже корову продав.

— Е, мужиченьку, то ж то вона тим і не ревла, що її дома не було вже.

200. ПОДІЛИЛА.

Мати-мачуха, поклавши по-троху каші пасникам, останню всю віддала синові, своєму, приказуючи:

— А ти, Марочку, вишкреби хоч горщик.

Так мов вона більше пеклується за пасниками, ніж за сином. А Марко:

— Якого ката тут вишкрібати, коли каші новен горщик.

201. ПЕРЕБРЕХАВ.

Розхвалив ся москаль перед мужиком своїми церквами та й каже:

— Е, брат, яка у нас церков большая! А дзвін такий, що і хата помістить ся; а як за-дзвонять, то за пядесять верст чутно!

— Е, — озвав ся мужик: — а в нас така церква, що батюшка верхи обїздить на сїрій кобилі!

— От, ка-зна-що — перебив москаль, — та який же у вас дяк, що його чуть на всю церкву?

— Е, там такий голос, що на кажних дверях стоїть по два чоловіки, та викидають голос лопатами, а то б зовсім люде поглухли.

202. МЕД.

Купив чоловік бідний у городі меду, а мачуха поїла його та на дітей і звернула — нерідних двойко було. Звернула та ще й побігла. От вони плакали - плакали, а тоді одно й каже:

— За віщо се нас мачуха бігла?

— Та, — каже, — за мед.

— А бачив ти, який той мед?

— Ні... кажуть такий, як решето.

— Ні бо, такий, як журавель.

203. НА ТОМУ СВІТІ.

Їде бідний мужик дорогою, а пан їде ність ма кіньми й питасть ся його:

— А звідки ти чоловіче?

А він каже сміючи ся:

— З того світу.

— А що ж там панні батьки роблять?

— А що ж, вельможний пане, панам усіюди добре сидять собі в казанах, а бідний мужик дрова рубас та під ними палить.

204. ПАРА ВОЛІВ.

Мужик один з другим заложив ся, і каже один, що буде з паном обідати.

— Ну добре, як пообїдаєш, то я тобі на-ру волів дам.

Приходить до пана, вклонив ся низенько:

— Пане, я ще нікому про те не казав, але до пана прийшов питати: що б коштував отакій шматок золота?

І показав йому на руку. Пан зрадів, думає: „отсе щастя: треба його пригостити добре, то не мінє те золото моїх рук. — І крикнув, щоб йому принесли горівки, напоїв його; дають обідати, той сїдає і обїдає з паном; пан аж горить, хотїв би дізнати ся, де той шматок золота. От і питає:

— Ну, де ж твоє золото? що як би його принести?

— Та що ж панє, в мене нема, я питаю, що б він варт, як би його мати?

— Ото дурень!

— Я не дурень, панє, коли таким способом виграв пару волів.

І розказав йому, що то за штука і взяв в свого товариша пару волів.

205. ДАВ ШАГА.

Дав чоловік старцеві шага, а другі давали йому хто по денежці, хто по полушці, більше не давали. Старець зрадів та так дякує чоловікові. От чоловік і почав чванитись своїм добрим серцем, і що-разу, як зустріне того старця, зараз і пита:

— Адже я дав тобі шага?

— Та дали, паноче, поздоров вас Боже, жінкою й з дітьми.

Знов зустріне:

— Адже я дав тобі шага?

— Та дали, паночє, поздоров вац Боже, з жінкою й з дітьми!

Отак щедрець той усе пита та й пита, вже аж набрид тому старцеві. От раз якось

знов, може, вже в двадцяте, знов питає у того нещасного старця:

— А вже я дав тобі шага?

Старець як зіпоне на його:

— Дав же, дав, щоб ти не діждав так давати з твосою жінкою й з дітьми!

Перестав добрий чоловік шитатись старця від сего разу.

206. ЗЛОДІЙ ЗАБЛУДИВ.

Забравесь у комору злодій та й потяг мішок сала. А хазяїн дочув ся, що хтось порать ся в коморі, та туди — там його й застукав:

— Чого ти сюди заліз?

— Заблудив.

— А-сало ж навіщо взяв?

— Ну, ти ж кажи!

207. МУЖИК ТА ЖИД.

Було се десь на переправі через велику річку, от хоч би через Дніпро. Було там багато всякого народу. Був там жид, — ходить собі і нюха табаку; а мужикові давно хочеть ся понюхати, та нічого; просив він у жида, так не дає. Дивить ся мужик — ходить якась пані і теж так нюхатабаку з табакирки. Він би і в пані попросив, та не сміє. Думає, думає, що йому робить; а табак аж кортить понюхати. Не втерпів, та до пані:

— Пані, позвольте — не во гнів вам буде взяти у вас табак на понюшку.

Пані дала йому. От мужик і повернувся до жида, та й каже:

— От, бач, і пані, та не така свиня, як ти, — дала табак.

208. ЧОМ БОГАТО ВОДИ У МОРІ.

Пігнав чоловік до моря напувати волів. Не пють води, а він усе приверта їх до неї; а далі й каже:

— Що за біс, чом вони не пють? Здасть ся вже й пора б. Ке лиш. сам напю ся.

Ухопив раз — солоня; хлиснув у друге — мов і солоня і гірка.

— Е, — каже чоловік, — тим же її і бо-гато, що її пійкий біс не це.

209. МАЗУР.

Мазур сїдав на коня, та пійк не сяде, усе з сунеть. От він і молить ся:

— Ох Господи, помози. Мати Божа, помози! Всї святі, поможіть!

Та як напружить ся, — так і опинив ся на другому боці. То тоді.

— Та ну бо вже не всї відразу!

210. ШЕНЕЛІЯ — ЗЛОДІЙ.

Ночував салдат у баби та й поцупив там щось. Почала баба шукати та й знайшла у салдацькій шенелії загорнене.

— На що ж ти, службо, взяв?

— Што? как? Смесн ти салдата поро-чіть. Пайдьом сейчас к капитану!

— Та цить бо вже. цить! — каже баба пе-реликавши ся — ти, службо добрий чоловік то шенелія твоя — злодій.

211. ВИПРАВИВ СЯ.

— Та й дурний же ти який, пане-брате!

— Е. так великий.

212. ОДНАКОВО ЇЗДИТИ.

— Лише. ти блудни.

— Чорт його бери! Однаково їздити.

213. НЕВМІЛА ГОСПОДИНЯ.

Обідав циган у чоловіка. Подали борщ, кашу. Циган був добре голодний та як заходив ся біля того, то так паїв ся, що вже край. Коли се господня подає ковбасу прижену. Го ре циганові: ковбаса аж пахне, лоскоче в роті, а їсти нікуди. Тоді до господині:

— Е-ех! — каже, — уміла, господинько, готувати, та не вміла давати.

214. ДОБРА КОЗА.

Шукав жид свою козу в лісі та й знайшов, що вже її вовки розірвали. То він тоді:

— Ай коза! ай коза! Хоч розорвалась, та не подалась!

215. ТРИ ДУМКИ.

Віз мужик на ярмарок пана з жидом; тільки дорогою вісь поломилась, мусіли заночувати серед вляху.

— Ну що ж, ласкавий пане, каже мужик, я з того не винен, що така причина впала, але вже тепер лягайте спати, де хочете.

Ну, пан положив ся на килимку під деревом, жид на возі, а мужик, хурман той, біля копей, на облозі (наглядати, щоб часом коней не покрадено). Ну, нічого, літньої пори ніч тепла, а зоряно так, що не надпвнитесь! Лежать усі три та й думають кожен своє. Пан лежить, дивить ся на небо та й медитує:

— От же й на небі неоднаково: одні зорі менші, другі більші, знати б то шляхетнійші, благороднійші. А цікавий би я знати, за кого ж місяць проміж зорями: чи то за короля, чи то за пана?

Мужик дивив ся на небо та й каже:

— Хороше, Господи, як хороше на небі святому! а все лінше, що небо так високо, а то люде й небо помежували-би: вельможні та дужі забрали б більші кутки, а иншим би менші достались, а як кому, то й нічого б не досталося.

А жид позирнув у гору, покрутив головою та й помислив:

— Гіт! — а що то, як би в мене стільки кербелів було, скільки зірок на небі? ой вей мір! може б і на процент не давав!...

216. ЛІНИВІ ЛЮДЕ.

Лежить чоловік із жінкою в саду під яблукою, а на дворі дуже душно — пече, аж видить; чоловік і каже:

— От добре б було, як би отсе яблуко впадо просто мені в рот саме!

А жінка:

— І хочеть ся ото тобі говорити в таку спеку!...

217. ДОБРЕ ДУТЬ, ЯК ДАДУТЬ.

Прийшов садат у шинк, а люде чай пють:

— Ех, вот би чайку напить, да боюсь, што не абжеч ся!

— А ти, — кажуть, — дми!

— Да! добре дуть, як дадуть!

218. ДОПИТАВ СЯ ЖИД ЗЛОДІЯ.

Украв злодій у жидка козу, взяв на налігач та й веде. Той його наздоганяє:

— Гей, слухай! слухай! На що ти взяв мою козу.

— На мотузок.

— Але за що ти її взяв?

— За роги.

— Але, питаюсь я тебе: що я тобі вишен?

— А хіба я в тебе правліс?

219. ЦАПКА.

Був собі такий москаль захожній, — зайшов до нас та й живе. Та якось і вкєчнв у шкоду: у когось там щось украв. Згвалтував ся народ: — Проженімо його, кажуть, геть, щоб його тут і не було в нашому селі. — Дак де тобі: „На що! каже, мене проганяти, я ж та ки з ваших і родом, і по вашому й балакати вмію.“

— А ну-ну, кажуть йому — як же то ти вмієш? А що се? — показуючи йому на чобіт.

— Чабот. — каже.

— А се як зветь ся? — питають ся, на горілку показуючи.

— Гарелка!

— Ну, а отсе що?

— Сякіра. — хутенько москаль озивасть ся.

— Добре мовиш. — кажуть на його. — а ну ж іще скажи: що се в тебе? — та й показують на його ж бороду.

Москаль тив-мик: не знає, що йому казати. Сказав би він борода, так не знає, чи так воно по нашому буде, чи ні. Думав-думав та й згадав, що пані москаліз, сміючи ся, капапами звуть. — та як тукне:

— Цапка! — каже.

— Ще б пак не цапка! — кажуть йому. — А ну лиш іди собі з Богом та більше до нас не приходь!

Та й випровадили його.

220. ДОБРА КУХАРКА.

Казала невістка:

— Чорт його маму знає тую свекруху!
Вона варить борщ у такому покотелі, як відро
та увесь і поїдять, і ще їм мало, а я зварю в ма
лесенькому, то більше половини зостанеть ся.

221. БІДОЛАШНА БАБА.

Пішла стара баба до церкви й почула, що
там вичитували, як то на тому світі буде плач,
та скрежет зубів. Іде вона з церкви та так гір
ко плаче. Зостріває її чоловік:

— Чого ви, бабо, плачете?

— Та як же мені, снючку, не плакати,
що прочитали в церкві, що буде на тому сві
ті плач і скрежет зубами, — а чим же я скре
готати-му, коли в мене ні однієсінького зуба
нема?!...

222. БАБИН САЛДАТ.

Привели салдатів у село та по кватирах
розводять. От один іде в ту хату, куди сказано,
та тільки на поріг та як крикне:

— Тренечись, бабка: твій салдат ідьоть!..

Так та бідна так перелякалась, що тіль
ки жива.

223. ТАНЦЮРИСТА ДІВКА.

— Чого ти дівко, танцюєш?

— Адже ж десь музики та грають.

224. ПШЕНИШНЕ.

— От біда! — каже жінка. — Все на жи
тному та на житному сидимо. Скоро свято, —
хоч би паляниць пшенишних напекти. Хоч би
ти де вкрав, чоловіче, пшенишного борошна!

— Тю на твою голову! — каже чоловік.
— Ще що вигадай! Та ж люде знають, що в нас нема шпешніці, то зараз угадають, що крадене.

— І, чоловіче! Та я так його спечу, що ніхто й не добереть ся в йому смаку — чи во по шпешнічне, чи житне!

225. ЧОМУ ЖИДИ НЕ ХЛІБОРОБАМИ.

— Іцку, чого жиди не хочуть бути хліборобами?

— Ну, прошу вельможного пана, як би вони панові були хліборобами, то хто був би панові жидом?

226. ЧИ ДАЛЕКО ДО СЕЛА.

— Дядьку, а дядьку! А скільки верстов буде до села?

— Та хто його зна!... Як ваші коні не потомлені, то верстов з дванадцять буде, а як потомлені, то й двадцять набереть ся.

227. ЗИМА ЛЮТА.

— Ой, то-то, куме, зима люта буде!

— Невже?

— Страшенні морози будуть!

— Та ну?

— Так буде холодно, що аж-аж-аж!

— А ти звідки те знаси?

— Бо ж у мене кожуха нема.

228. КОНІ ЖАЛІЄ.

Їде чоловік, наздоганяє бабу: несе на плечах великий клунок, ледви тягне.

— Сідайте, бабо, я вас підвезу трохи! — каже чоловік.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street 14609 USA
Rochester, New York
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

— Ой, спасибі тобі, сшочку!

Сіла та й держить той ктунок на плечах.

— Та вам же тяжко, бабо, ктунок держа-
ти, — положіть його на віз.

— Е, дай тобі, Боже, здоровля, що мене
везеш, а то ще таку вагу на віз класти! Тре-
ба ж і коні пожаліти.

229. МОСКАЛЬ ТА МАЛЯР.

Москаль до маляра:

— Що ти малюєш?

— Бога.

— Намалюй мого батька.

— Чи ж я твого батька бачив.

— А Бога ти бачив?

230. ДОБРА БАБА Й САЖОТРУС.

На селі ще ніколи не було сажотруса, і
люде його не бачили. А то раз ішов він на се-
ло до папа компанії труєнти. Іде лісом, а баба
гриби збирає. Побачила його, що такий чор-
ний та страшний — певне чорт. А саме тут
стежка розбігалась на два боки. Сажотрус і ши-
таєть ся:

— Бабо, скажіть, якою стежкою ближче
до села: чи правою, чи лівою?

А баба:

— Воно б правою й ближче, але бо там
на кінці села стоїть хрест... то вже йдїть лі-
вою, хоч і далі.

231. ПІВ БІДИ.

Була собі жінка та така скупа, не жалу-
вала чоловіка: сама ласеньке їсть, а тому —
хліб сухий. От купила одного разу ковбасу,
та так щоб чоловік не знав. Половину з'їла, а

половину заховала в хижці. Та рве ходить та не воду. А чоловік і питає?

— Чого се ти, жінко, все воду неси?

— От, панала якась біда, так і несть ся вода!

А чоловік і помітив: мабуть воно щось є! Та з хати, мов за якимсь ділом та шинком у хижку, та намацав там тую ковбасу та й з'їв. Входить у хату, а жінка знов до водянки:

— Отсе якась біда, що несть ся вода!

А чоловік:

— Та й я з'їв пів біди, — дай і мені води.

Жінка й не туди то, до чого він говорить. Згодом кинулась до ковбаси, аж там її кріхотки.

232. ШВАЧКИ.

— Що вані дівчата роблють?

— Шпють та співають.

— А мати що роблють?

— А що ж? Поруть та плачуть.

233. ГАРНО ПРИПРОХУЄ.

То завів до себе один господар беседу в свято. Посідали гості за стіл, поставлено перед їми м'ясо, а господар і припрохує:

— Їкте, гостоньки мої любі! Рікте собі печінки, крайте собі серце!

234. ЖЕНИХ.

Віріє уже парубок здоровий, та все не хоче женити ся. Батько його вмовляв, умовляв, щоб одружив ся, а далі ще й кума на поміч покликав.

— Та ожени ся, сину! — той каже. — Доки ж парубкувати меш? Що ти собі думаєш?

Се ж по всьому світу! Коли прийшов до літ, то мусни оженити ся. Твій тато чотирма роками за тебе молодчий був, як оженив ся, а Бог його благословив, — щасливо прожив стільки літ із твоєю мамою.

— Еге, — каже розумний син, — а з ким же я буду женити ся? Добре було татови, що вони посватали маму, а я з ким женити му ся, з чужою?

235. ЧОМУ ДО КОРЧМИ ХОДИТЬ.

— Чому ти, Груцю, все до корчми ходиш?

— Ну, — говорить, — звісно чого: бо корчма до мене не прийде.

236. НЕ СХОЧЕ.

— Куме! на що бо ви вашого сина жени-те? Та то ще дитина, воно ж іще дурне.

— Ба, кумоньку! То ж то й добре дурного оженити, бо як до розуму дійде, то сам не схо-че.

237. НІКОЛИ РОЗБИРАТИ.

Стояли в літку салдати на селі, а далі вже треба їм було виходити.

— Слнш, бабка, — каже салдат на свою хазяйку, — завтра в наход, штоп рано-весьо га това було.

То та вже баба встала рано - ранесень-ко: наварила, напекла, нагодувала салдата, — радіс, що випроважас. Коли се як затурко-тить тарабан, як схопнть ся салдат та як піч-не пхати в ранець і своє й хазяйське, і своє й хазяйське. Баба репетує:

— Що ти, служивий, чи не здурів? Куди се ти моє добро забпрасш?

А він як визвірить ся:

— Стану я, — каже, — роздивлять ся те пер, што твайо, а што майо, — так і в наход не пасню.

Та й подав ся.

238. ЦИГАН ПРОСИТЬ СЯ НА НІЧ.

Просив ся циган до хазяїна на ніч.

— Прийміть мене, мій хазяїне, на ніч, та не самого, а з сімейкою. Та там нас небогатецько; от тільки сам та сама, та він та вона, та дідуньо з бабусю, та татуньо з мамусю, та я, та жінка моя, та діточок двоє маленьких, трое більшеньких і той Іван, що несе ковбан, і той Данило що несе точило: а ще не всі — с пятеро в вісї.

239. ПОВЕРШИВ.

— Так що, що він мене бив? А я його лаяв: лаяв-лаяв-лаяв, аж поки палаяв ся!

— А він же чув?

— Де там!

240. ПАЛИЦЯ.

Прийшов один жид до корчми і мав собі гарну палицю. А в корчмі сиділо два чоловіки та й давай чинляти ся, пії сїло, пії випало, до жида.

— Дивись, — кажуть, — се нашого старшини палиця! А де се ти її взяв, жиде? Украв, га? признавайсь!

Жид мовчить, уже й злякався, хоч палиця та не крадена, а його власна. Коли саме на се входить старшина до корчми. Тії причепи зараз до його.

— А правда, то ваша палиця? Чи не вкрав її жид у вас?

Старинна глянув на палицю: та й гарна!
І закортіло йому ту палицю відняти.

— А й справді се моя! Де се ти її узяв, жи
де?

А жид уже оханувсь, питає:

— Чусте, пане старинно, — то вапа па-
лиця? Віземіть, як вапа!

Старинна бере.

— Так. — каже жид. — добре! У нашім
селі злодії обікрали церкву і твою палицю там
покинули, забули; а люде дали її мені, щоб я
йшов у світ: хто буде казати, що то його па-
лиця, — той церкву обікрав.

Старинна тоді туди-сюди... Та що робити?
Не то палицю віддав, а ще й заплатив жи
дови, щоб нікому не казав.

241. ГАРНИЙ ЧОЛОВІЧОК.

— Чи не крав ти?

— Та крав.

— А жінки чи не бив?

Та бив.

— А пакостів сусідови чи не робив

— Та робив.

— Може й ностів не додержував?

— А боро ль мене, Боже! Чи я ж невіра?

242. НЕ ВТОРОПАВ.

Украв салдат у хазяїна леміш та й схо-
вав у свій рапець. А жінка й кинулась:

— Де, чоловіче, леміш?

А чоловікові не хотіло ся шукати, бо вже
був вечір і спати лягали. Так він:

— А там де небудь. Хай завтра вранці
знайдемо.

А салдат лежачи почув та собі й думає:

— Вот шельмец! Как это он узнал, што леміш у ранце? Он колдун!

Та як хазяї поєнули, вєстав тихенько, впняв той леміш із ранця та й положив туди, від кїли взяв був.

243. ЦИГАНОВА ПРАВДА.

Побили цигана за якусь крадіж люде, а він їде сам собі. зітхає, та:

— Е-ех! Нема в світі правди, тільки в мене та в Бога тронки!

244. МАЙСТЕР.

Каже син до тата:

— Геблюйте, геблюйте, тату, — я зайду та сокирою поправлю за вами.

245. КУПЦІ.

— Як у вас люде живуть? Чи з самого хліба живуть, чи може шевцюють, чи бондарюють, чи які інші майстри?

— Ні, пане, у час усі люде купці.

— Купці? Як то так? Чим же вони торгують?

— Хлібом, пане.

— Як то? Перевозять звідки да тут на барни перепродують, чи як?

— Ба ні! Отсе як намолоте в зимі чоловік, то кожне і несе продає, — ото й купець. Ну, а прийшла весна, нема чого їсти, — їде відкуновує назад. — знов купець. Хиба ж і не купці?

246. УЧЕНИЙ СИН.

Мав чоловік - хлібороб сина та й оддав його вчити ся до міста. Синюк не дуже вчив ся,

білши того, що байдики бив. Приїздить із школи до дому на літо. Питає батько:

— Ну, чого ж тебе там учено, сину?

— Всього, — каже син. — По латинсько му розмовляти учено.

А ну-ну, — каже батько, а саме тоді на-кладав гній на віз, — як же то? От скажи, як по латинському називається гній?

— Ну, як же там? Гноятус, — каже син.

— А вила? — питає батько.

— Вила... вилатус!

— А віз?

— А віз... звісно, — возатус.

— Ге! — каже старий, — та й добре ж те бе вивчено! Годі ж уже вчити ся, а бери вилатус, а ними гноятус та отуди на возатус!

247. ДЖИГУН.

Ішло троє хлопців і один у одного й пита ють:

— Що тобі мати наварила?

Один каже: — Галушок.

Другий: — Кулішу.

А третій: — Зварила мені м. лугуна.

Я їв, їв, та хотів Богу помолити ся, так ніяк не можно: все їсти хочеть ся.

А джигун, то — самий сирівець.

248. ВЕЛИКИЙ МАЙСТЕР КРАВЕЦЬ.

Я собі майстер нан! Я три тижні на робо ті був, трьом старшинам кожухи шив, тринад цять сисеобів знаю мішки шити. Пішов я до коршми і кажу музиці:

— Грай мені!

А мужик репаній каже музиці:

— Грай мені!

Я крикнув: .

— Ні, мені!

А мужик репаний три дні руки від гною не вмивав, як лусне мене по зубах, то я всякий смак стратив. Устав а, хотів йому так дати, щоб він і ноги задер, та думаю собі — ще руки об його вкаляю!... Та й пішов собі. Приходжу до дому. Жінка, як звичайно господиня, дає мені картоплі до картоплі... А я їсти не можу: смак утратив.

249. ГАЛУХ.

Пішла жінка до криниці по воду та й набрала з водою жабу. Принесла до дому, налила води в горщик, поставила, щоб закипіла, і не бачила, як жаба в горщику опинила ся. Вбігає в хату маленький її син і питає:

— А що то, мама в горшку буде?

— Галушки.

Хлопець став проти печі, а й дивить ся.

А вода почала нагрівать ся, то жаба й вилазить з води та й сипшаєть ся на вінця. То хлопець:

— Мамо! а найстарший галух очі витріщив!

250. НІКОЛИ ЖУРИТИ СЯ.

— Парубче, твій батько вмер!

— Стривай трохи, — дотанцюю!

251. У НАС ЩЕ ХВАЛИТИ БОГА.

То був колись такий лютий пригінчий панський, — усе бив людей. Ото одного разу ухопив якогось парубчака молодого та й давай його періщити, а той ренетує. Коли се на той саме час надходить у двір з другого села чоловік подорожній. Поздоровкались, розситались, за яким той ділом.

— А що ж там по світах чувати? — питає пригінчий у того захожого.

— Ат! що чувати! — той одказус. — Біда! біють і плакати не дають.

— А чуси ти, йолоне! — говорить пригінчий до хлопчика, що тим часом сльози утирав, — яка біда у людей: і біють і плакати не дають!... А в нас ще, хваднати Бога: що-дня паревен ся, скільки схочеш.

252 НЕОДНАКОВИЙ СУД.

Здибали ся міронник із шинкарем у пеклі та й збалакали ся, хто за що сидить там.

— Ти за що? — питає міронник шинкаря.

— Бо не доснавав.

— Гай-гай! — покивав тоді головою міронник, — який же неоднаковий суд! Ти не доснавав та в пеклі сидиш, а я як розмір ав, то було з верхом коряк насилно, ще й зверху пригончу, — а отже й я тут опинив ся!...

253. ДОБРИЙ БАТЬКО.

Стояв циган шатром, а зима була люта. За день замерзли ся і циган, і циганка й циганчата так що аж-аж-аж!... Приходить ніч, треба лягати спати, а циган ухналі зубами кус та й каже:

— То ж то мені холодно, а як же вам, діточки!

Діточки й зовсім у плач, а він тоді:

— Лягайте, дітки, на мене, — пехай уже я замерзну.

254. ПАЊСЬКА ЧУПРИНА.

Купав ся пан-лях та й став потонатн. Репетус:

— Ратуйте, хто в Бога вірує!

А сам от-от уже захлинець ся.

Почув чоловік, прибіг, ускочив у воду, вхонив пана за чуприну та й витяг із води. Пан тому мужикови не здякуєть ся, виняв гроші, дає. Коли се надходить другий пан-лях.

— А цо то? — питає.

— Вицьонгнол мне з води! — одказусей.

— А відзялем, відзялем, як он себе за чуприне цьонгнол, — говорить той.

— За чуприне? — аж скрикнув сей. А ти неся крив! То ти не знаєш, цо тільки пан має право за чуприну мужика тягти! Сто п'ятаїв йому в шкуру!

А тут уже набігли панські слуги. Як ухопили того бідолаху, як простягли, — дали сто нагаїв!

255. ГУРТ.

— Чом се ви, бабо, не сядете до гурту?
— питають сердиту бабу.

-- Я сама собі гурт!

256. ДОБРИЙ СИН.

— Бач, синку, як ти був малий, як я тебе доглядав та годував: а ти мене старого і годувати не хочеш.

— Так добре, цо в мене горло було як у того шняченяти: а у вас тепер, як та халява, так чорт її й напхає.

257. ДОБРЕ ПРИЙМАЄ.

Прийшов кум до куми в гості. А вона, зрадивши, та й варить йому яйце. А дітей куца, то кожде собі:

— Мамо, мені яйце! Мамо, мені яйце!

А вона:

— Цптьте, діти, цптьте! Кум не свяня, щоб сам ціле яйце з'їв!

258. БАСЛАЇ.

Везе Литвин двох семинарів-богословів до дому з Чернігова на різдвяні свята. Везе, а на дворі мороз та ще й з вітром. Бились, билась, насплу добилась до якоїсь корчми, що над шляхом стояла. Заїхали в двір, стали, пішли в шинк погріть ся. Погріли ся трохи, може й закусили, — далі вже треба й їхати. Хлопці ще в хаті, а Литвин пішов уже до коней.

Коли се підїздить другий Литвин. Підїхав, став.

— Здравов, земляк!

— Здравов!

— А што вязьом?

— А што ж вапо: риба аль птіца?

— Не, царковни вещи.

259. СОБІ РОБОТА, ЛЮДЯМ РОБОТА.

— Молоднице! — каже господар до жєнчихи, — отже ми одно їли, одно шили, а чому за мною по два сноши, а за тобою по одному.

— Ге! — відказує молодниця, — бо ви, па не господарю, собі робите, а я вам.

260. ОЖЕНИВ СЯ.

- А що, вже оженив ся?
— Оженив ся.
— А що молоде взяв, путяще?
— Молоде! сорок літ ходило без записки,
а сорок у записці.
— А відано що за нею?
— Відано. Дванадцять кочерів та два-
надцять послухаторів, — коли зовні щоб усі бу-
ли вкуні, то збрай по шляхах.

261. СЛАСТЬОНИ.

Якнись москаль, у Таганрозі, чи що, за-
ходивсь сластьонн пекти та продавати. „От,
думає, забагатію!”

Коли й натрапив на якогось заробітчани-
на та й каже:

— Вот што малий: ти заплати мис палті-
ну, а уш я тебе сластьонамі пакармлю!

— Гарзд! каже чоловік. — Тільки
щоб годував поки зтиму.

Згодив ся москаль. І почали: той пече, а
сей їсть. Як наче отсе ваганки, то той згре-
бе собома руками, видавить олію та в рот... Зві-
сно, чоловік виробив ся, виголодовав ся, то бо-
гато з'їсть. Москаль уже питаєть ся:

— Іншо? Може буде?

— Та де там буде?...

От той пік-пик, пік-пик... та тоді як швир-
гоне сковорідку, як крикне:

— Скавародку с'єш!... Міня с'єш!...

262. ПЯТНИЦЯ.

Ішов козак шляхом, а на колоді сиділа
дівчина.

— Е. гарна дівчина!... Пожартував бп. та п'ятниця!

А вона йому:

— Козаче! завтра субота буде, та дівчини не буде!

263. ТРЕБА СКРІЗЬ ПРИЯТЕЛЯ МАТИ.

Прийшла баба до церкви, обмінила дві свічки та й пішла до образу св. Михайла. Поклонилася та й лінисть — одну свічку святому, а другу чортові. А люде штовх її та нишком:

— Що се ви, бабо, робите! Таж то нечиста сила!

— Е, люде добрі! хто його знає, де доведеться бути. — треба скрізь приятеля мати.

264. НЕВЕРЕДЛИВИЙ САЛДАТ.

Один салдат став на квартиру та й умовляється з господинею:

— Ти міня, тьотушка, не гані: я челавек добрай.

— Та знаю я, знаю! Усі ви, москалі, добрі, — аж нікуди!

— Нет, тьотушка, я не такой, как другіс прочіс, ілі как твой муж. Кат прідьот, так і на чньот крічать да камандовать: — „Давай борщ! давай кашу! Давай то! Давай сьо!” А я, тьотушка, челавек прастой: мне адну куріцу сваріш, другу ю іжжаріш, да ентіх штук нескалька спектьош, што на екавародке паднекают ся да маслом падлівають ся, да ентіх, што е тварагом анї, — в еметанке едят — десятач ков несколько да і будет мне на неньок!

265. КОЛИ МОЛОКА НЕ ГРІХ.

— Боже пані, Боже! коли того молока не гріх?

— Брате! як немає.

266. УМИВАННЯ.

Устав Іван удосвіта та просто й пішов до шинку. Увійшов, аж нікого нема, — кудись жид одвинувся. Він і заходив ся коло чарочок — одну та другу, та третю. А жид вернув ся та й почув з другої хати.

— А хто там такий?

— Се я, Іван.

— А що ж ти там робиш?

— Та що? вмиваю ся.

— Ну, ну! Озьми булку та втри ся!

267. ДІВКА ПІСЛЯ ДМИТРА.

До Дмитра дівка хитра, а по Дмитрі — хоч комін витри. Як іде в вечері, а стовп стоїть, то вона каже:

— Добри вечір вам, дядьку!

А собаку стріне та й питає:

— Чи не в старости ви, дядьку, йдете?

268. ЖАЛІСЛИВИЙ ДЯК.

Був дяк на селі, добрий опіюка. Прийшов страшний четвер, а він упив ся та й не прийшов на страсти. Другого дня біжить вулицею похмеляти ся, перестривають його люде та й питають:

— А чому, пане-дяче, на страстях не були?

— Ой, люде добрі! Як згадав я, як жиди Ісуса Христа мучили, то так мені жалко його стало, що з того жалю випив трохи та й на страсти не пішов.

Аж ось приходить Великдень. Ізров дяк ушив ся та й не прийшов до церкви. І такі знову люде питають:

— Ой, людочки добрі, парохвіяне мої любі! Так я зрадів, що Ісус Христос воскрес, що такі пішов до корини та трохи я укниув з радощів...

269. НІКОЛИ ДОЖИДАТИ.

Їхав чоловік на ярмарок і зостріли його в лісі розбійники. Пограбували його та ще й хочуть повісити. Ті кажуть вішати, а ті — ні. Сперечають ся, а чоловікови падокучною слухати, так він:

— Та ну те бо вже або вішайте, або ну скайте, бо мені на ярмарок треба!

270. ДОБРЕ ПІДДУРІВ.

Пішов циган красти садовину, переїз через тин та хильцем-хильцем під ґрунту, по трусив та й збіра. А було місячно, то хазяїн і вблідів. Підійшов тинком-нишком із заду та за чуирину хан!

— То ти так? Навчу ж я тебе в чужий сад лазити!

А циган:

— Ой, пане-господарю! будьте ласкаві, що хочете зо мною робіть, — хоч живцем шкуру здеріть, — тільки через пліт не перекідайте! Помилуйте!

А хазяїн розсердивинсь:

— А, сякий-такій! То ти будеш у мене ґруні красти, а я тебе милувати буду?

Та як ухонить цигана та через пліт його гуи! А циган скочив на ноги, як кіт, та ще й уклонив ся:

— Дай же тобі, Боже здоровля, чоловіче, що ти мене ще й підсадив! Тепер шукай вітра в полі!

Та навтіки!

271. ЦИГАН - КОНОВОД.

Украв циган кобилу, а його наздоганили. ввіймали та й привели до ратуна в громаду. Люде на його:

— А. злодюго! а коноводе!

А циган:

— Біг-ме, напове-громадо, — який же я злодій? Щоб у моєму міху дух заперло. щоб моє ковадло розкололо ся та молоток вищербив ся, коли я кобилу вкрав? А ось як, люде добрі, се було. Іду я вулицею, та так поспішаю ся... Аж уперек вулиці коняка лежить. Пасла ся, пасла ся та й лягла. А коняка велика, а вулиця вузенька. — піде пройтти, піколи обійти. Хотів я переступити, та тільки однією ногою переступив, а вона як ісхонить ся, як полесе мене!... Гора — не гора, пліт — не пліт, окін — не окін!... Я що маю силн держу її та кричу: Тиру, гніда! тиру, гніда! А вона біжить! А вона біжить!... Та й забігла зо мною аж на друге село... Та сі парубки. — дай їм, Боже, здоровля! — зупинили її та й сюди привели.

А де ж на її ремінна вуздечка взяла ся?
— питає громада.

— Гн, люде добрі! — каже циган, — та хіба там роздивити ся, де що взяло ся, коли ми так бігли, що все тільки мельк-мельк-мельк перед очима!..

272. ДОРОГІ ЧОБОТИ.

Служив наймит у жида, відійшов та й за ніс жидівські чоботи. Жид заізвав його до суду, щоб наймит заплатив йому за чоботи — десять карбованців.

— Змилуйтеся, пане суддя, — просить ся наймит, — де ж такі за такі чоботи десять карбованців! Та гляньте на їх, яке се дрантя: всі в латках!

Питасть ся суддя в жида:

— Як же ви їх так ціните?

— О, пане суддя! — каже жид — як я їх ціню? О, то я дуже добре їх ціню! Слухайте самп, пане суддя. За пові я оддав за їх шість рублів; тоді оддав пришити пришви, — ну, то вже девять рублів. А ще на їх десять латок, — ну, яка там по пятаку, яка по злоту, — то й буде карбованець — от вам і десять. Хиба ж ні.

273. ОЧИЩЕНЄ.

До одного москаля убрав ся в хату злодій. Та підліз під покутя, бо там була завіска, — так він підліз під ту завіску.

От той москаль пішов у ту хату Богу молити ся, став на коліна та й просе:

— Господі, ачисті душу маю!

А той за завіскою й каже:

— Ачіщу.

— А той москаль ізрадів та й упять про сить:

— Ачисті і жану маю!

— Ачіщу.

— Ачисті і детак маїх!

— Ачіщу.

— Ачисті і зятька маво!

— Дак не успею.

От москаль помоливсь Богу і пішов у другу хату та й хвалить ся жінці:

— Вот, жана, нас Гасподь любить і гаварить ка мис і гаваріл, што ачистить душі наші — і табс, і міне, і дстак наших.

А жінка й каже:

— А зятька?

— Дак гаваріл, не успею.

От полягали, а в ту хату ніхто не пішов почувати. С: уєї поснули, злодій виліз та й забрав усе добро їх. Воин як прокинульсь, подивилсь, — коли як раз очистив. Тоді москаль той і каже:

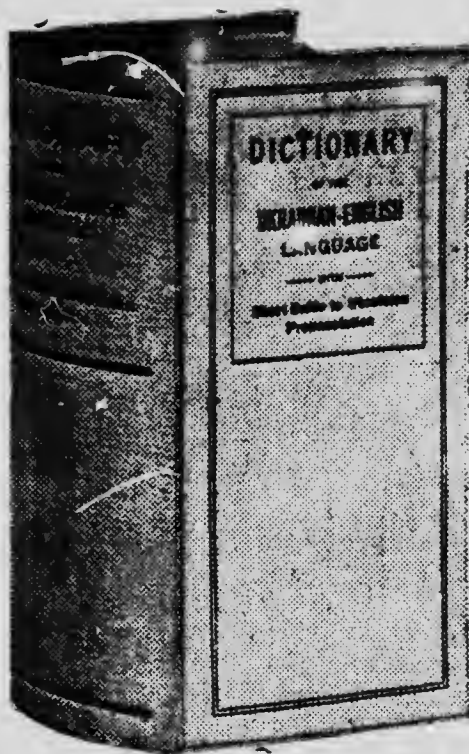
— Вот гаваріл, што ачїщу, — вот і ачї стіл. А зятька не успеє.

274. ТРИ ЮШКИ.

Жалїв ся старий батько синові, що не годує його невістка, та й голодний повсякчас. А вона:

— Хиба ж я тата не годувала? Сьогодні вже тричі годувала: вареники зварила — юшку йому дала, картоплю зварилъ — юшку дала, яйця зварила — юшку дала. Три юшки, тату їли, та ще вам мало?

ПЕРШИЙ І ОДИНОКИЙ ТОГО РОДА
**УКРАЇНСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ
СЛОВАРЕЦЬ**

що обнімає 1600 сторін друку, з повною граматиною, азбукою друкованою і писаною, — і, — що найважливіше, — з вимовою англійських слів.

Се є перше таке виданє в українській мові.

Словарець сей є конечно потрібний для кожного Українця. Видавництво не жаліло висипати суму гроша на те, щоби словар відповідав вимогам нашої суспільности. Щоби скоро знайти потрібне слово, на те є поазбучний реджістер так в українській як і англійській часті. Ціна його є \$2.00

Пишіть по каталог книжок і музичних інструментів:

Ruska Knyharnia
848-850 Main St. Winnipeg, Man.

Найновіший ! найпрактичніший

РУСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ ЛИСТІВНИК

або підручник до писаня листів в обох
язиках — руським і англійським — в
справах промислових, торговельних і
т. ин.

Із залученем взірців ріжних урядо-
вих писем, приписів поштових правил
етикети (товарських приписів) щоден-
ного життя, контрактів, оголошень, век-
слів (потів), правних приписів, що до
видаваня векслів (потів), приповідок і
діялектів (парічя) руських, англій-
ських і т. л.

Отсей підручник є призначений осо-
бно для ужитку в Канаді і Спол. Дер-
жавах Півн. Америки застосований до
потреб і умовин їх життя. Того рода
листівник є колючо потрібний для У-
країнців в перешенні (в писаню листів
до Англіїців і на відворот). Уложив
М. В. Ісєпівський. Сторін 288. Ціна
одного примірника 75 ц.

В оправі коштує \$1.00

Пишіть по каталог книжок і му-
зичних інструментів на адресу:

Ruska Knyharnia
848-850 Main St. Winnipeg, Can.

КОБЗАР

Т. Шевченка

з портретом і образками.

Є се скарб української літератури. — Ціна \$1.50

В оправі \$2.00

ШКОЛА НА СКРИПКУ

Ціна \$1.25

НАША ДУМА

Пісні для хору \$1.50

УКРАЇНСЬКИЙ СОКІЛЬСЬКИЙ
СПІВАННИК

Ціна 60ц.

Замовленя висилайте сейчас
на адресу:

RUSKA KNYHARNIA

850 Main St.

Winnipeg, Man.

Читайте і передплачуйте найбільший і найстарший Український тижневник

„Канадійський Фармер“

»К. Ф.« се одинока часопись, що подає найбільше новинок з війни, містить научні статі, подає корисні ради для фермерів і одним словом найдете у сій часописи усьо що тільки забажаєте.

Передплата \$2.00 на рік.

Цілорічним передплатникам даємо гарні премії.

Адресуйте:

Canadian Farmer

Box 3656-B. Winnipeg, Man.

КОЖДИЙ УКРАЇНЕЦЬ

повинен знати
ІСТОРІЮ СВОГО
НАРОДА

ч и т а й т е

Ілюстровану Історію
УКРАЇНИ

ПРОФ. М. ГРУШЕВСЬКОГО

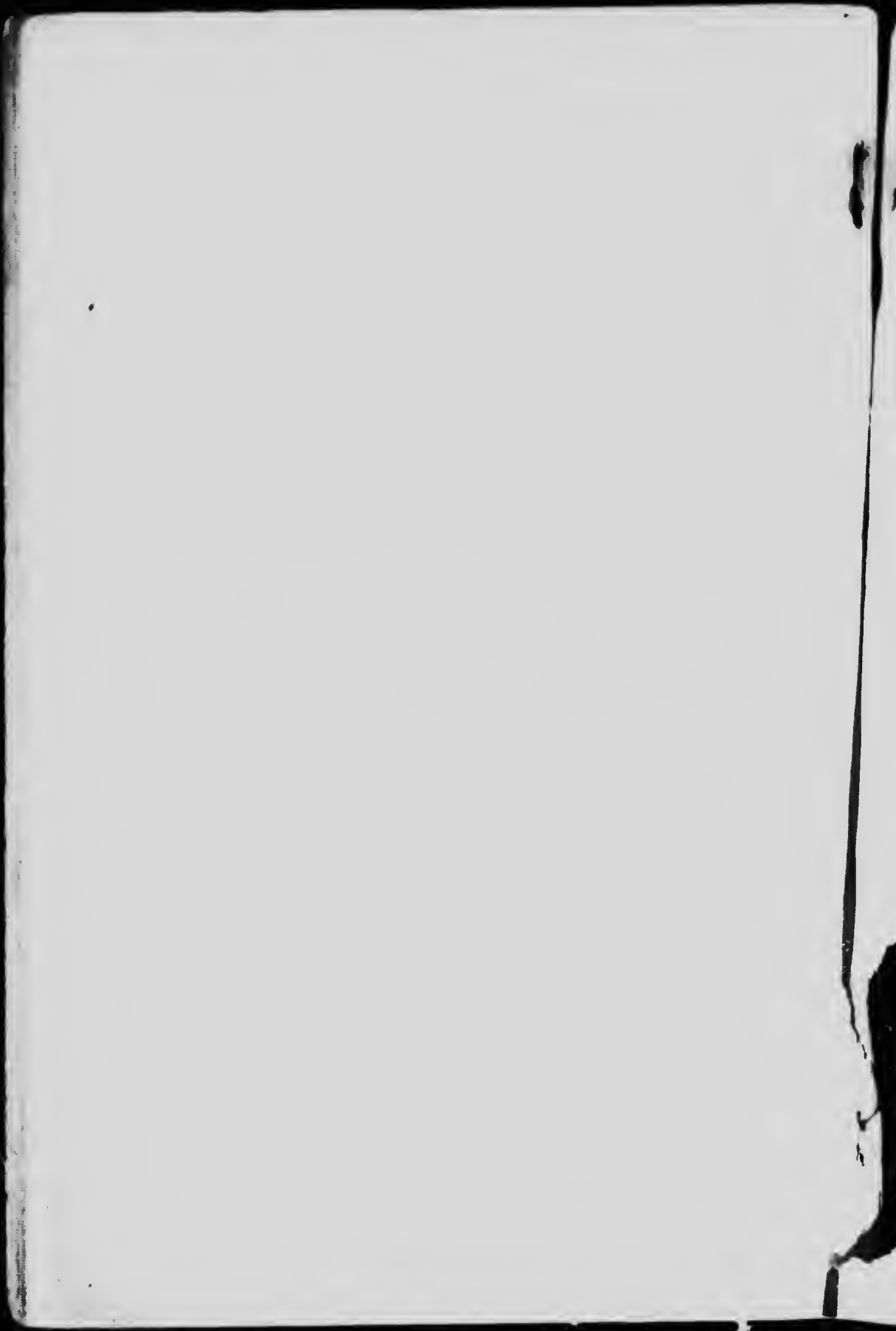
516 стор., 416 образків,
в оправі \$3.50

RUSKA KNYHARNIA

850 Main St.

Winnipeg, Man.

Найновіший і найпрактичніший

Русько-Англійський ЛИСТІВНИК

або підручник до писаня листів в обох
язиках — руським і англійським — в
справах промислових, торговельних і
т. ин.

Із залученем взірців ріжких урядо-
вих писем, принципів поштових правил
етикети (товариських принципів) щоден-
ного життя, контрактів, оголошень, век-
салів (нотів), правних принципів, що до
видаваня вексалів (нотів), приповідок і
діалектів (наріччя) руських, англій-
ських і т. л.

Отсей підручник є призначений осо-
блво для ужитку в Канаді і Спол. Дер-
жавих Шви. Америки застосований до
потреби і умови їх жити. Того рода
листівник є конечно потрібний для У-
країнців в переписці (в писаню листів
до Англіїців і на відворот). Уложив
М. Б. Ясепієвський. Сторін 288. Ціна
одного примірника 75 ц.
В оправі коштує \$1.00

Писіть по катальог книжок і му-
зичних інструментів на адресу:

Ruska Knyharnia

848-850 Main St. Winnipeg, Can.

Нові збірники різних танців.

1. **НОВИЙ ЗБІРНИК 65 РІЖНИХ ТАНЦІВ**, українських і других націй, як українські козачки, польки, танці російські, єврейські, болгарські, мадярські чардаші і много інших — на скрипку, мандоліну, корнет і кларнет. — Ціна 60ц

2. **ЧУДОВИЙ ЗБІРНИК 300 КАВАЛКІВ РІЗНОРОДНИХ ПІСЕНЬ І ТАНЦІВ** українських і других націй, як польки, коломийки, вальці, танці польські, єврейські, болгарські, румунські, мадярські, угорські чардаші і много інших — на скрипку, корнет, мандоліну
Ціна 1.60

ДО НАБУТЯ Є ТАКОЖ:

М. КРОПИВНИЦЬКИЙ.

„Де ти бродиш моя доле“

Дует для тенора і барітона з акомпанієментом п'яна.
У великім форматі. — Ціна 40ц
Ф. КОЛЕССА.

„ВУЛИЦЯ“

на хор мішаний, мужеський ! сольо.
У великім форматі. — Ціна 75ц

Наша Дума.

Українсько-Руські народні пісні для хору.
Накладом Руської Книгарні. — Ціна 1.50

Школа на скрипку

Самоучитель в українській мові. Найлекший спосіб вивчити ся самому грати на скрипці без помочи учителя. — Ціна .. 1.50

RUSKA KNYHARNIA

848-850 Main St.

Winnipeg, Man.

